

AVE MARIA

JANUARY, 1939

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene

Franciscan Fathers,

LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management —

Upravništvo

AVE MARIA

P. O. Box 608,

Lemont, Ill.

Telephone: Lemont 494

Editor — Urednik

REV. BERNARD
AMBROZICH, OFM.

9546 Ewing Ave.
So. Chicago, Ill.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

48132

AVE MARIA

Januarska šte. 1939—

—Letnik XXXI.

MOLITVENI NAMENI V JANUARJU

Fra. Martin OFM.

TA mesec je odločen, da molimo, trpimo in se žrtvujemo po namenih sv. očeta papeža. Navadni papeževi nameni so: Splošen dobrobit sv. cerkve, razširjanje vere, spreobrnjenje grešnikov, krivovercev, razkolnikov in tako dalje. Tudi svetovni mir je vedno v mislih sv. očeta. Kadar molimo po papeževem namenu, ni treba, da imamo pred očmi vsak poseben namen, ampak kar vse skupaj.

Poleg teh splošnih namenov imajo sv. oče še posebne namene za to ali ono zadevo. Pred kratkim so na primer prav posebej naročili molitve za mir, ko je na svetovnem obzorju bilo toliko črnih oblakov.

Naredimo takoj v začetku meseca namen, da hočemo vse molitve, dela in trpljenja celega meseca darovati Bogu po papeževih namenih. Tekom meseca je dobro, da včasih obnovimo ta namen in ga podkrepimo s kakim zdihljajem k Bogu za uslišanje. Tako pospešujemo splošno blaginjo Cerkve, ne da bi videli uspehe svojih molitev in dobrih del. . . Te prepustimo Bogu.

Poleg splošnih molitvenih namenov, ki se tičejo celokupne Cerkve, se priporočajo vsak mesec v molitev še takozvani misijonski namenin. Za ta mesec je kot misijonski namen naložena molitev, da bi se ločeni kristjani zopet zedinili s katoliško cerkvijo.

“Da bi bili vsi eno!” To je bila največja želja božjega Zveličarja. Molil je za to še tik pred smrtjo. “Da bodo vsi eno, Oče, kakor jaz v Tebi in Ti v meni . . .”

V desetem stoletju je zadela Cerkev velika

bridkost, ko so se Grki odtrgali od Cerkve. Dva-krat v teku stoletij jih je Mati zopet spravila s seboj, toda nobenkrat sprava ni dolgo trajala. V šestnajstem stoletju je prišla nova, še večja nesreča, ko je Lutrova reformacija zopet nove trume odtrgala od Matere. Neprestano se trudi Cerkev, da bi jih pridobila nazaj. Posamezniki se res vračajo v naročje Matere, včasih se vračajo v velikem številu, toda večina vendar še vztraja v zmoti.

Pred nekaj leti se je ustanovila posebna “molitvena osmina”, ki naj bi jo vsakdo opravljal za edinost Cerkve. Prične se 18. januarja, na praznik Sedeža sv. Petra v Rimu, in traja do 25. januarja, ko se obhaja praznik spreobrnjenja sv. Pavla. Vsak dan osmine ima svoj poseben namen:

1. Da bi se vse zgubljene ovce vrnile v čredo sv. Petra in pod vodstvo Dobrega Pastirja;
2. Da bi vzhodni kristjani prišli nazaj v sveto cerkev;
3. Da bi anglikanci sprejeli oblast sv. očeta;
4. Da bi luteranci in vsi drugi protestantje v Evropi našli pot nazaj;
5. Da bi se vsi ameriški kristjani združili s Cerkvijo;
6. Da bi odpadli katoličani spet začeli prejemati svete zakramente;
7. Da bi se Judje spreobrnil;
8. Da bi misijonsko delovanje pridobilo ves svet za Kristusa.

ALI NAJ DRUGEGA ČAKAMO?

P. Bernard.

ALI se še spominjamo evangelija druge adventne nedelje?

Janez Krstnik je poslal Jezusa vprašat: "Ali si ti tisti, ki ima priti, ali naj drugega čakamo?"

Kako da bi tak mož kot je bil Janez Krstnik, ne vedel kar od vsega začetka, da je Jezus TISTI in da ni treba čakati nobenega drugega? Pa kaj bi spraševali, saj vemo, da Janez ni zavoljo sebe poslal tako vprašat, ampak zavoljo svojih učencev, ki so se obotavljali in niso vedeli, če naj še nadalje ostanejo pri Janezu ali naj se preselijo k Jezusu.

Zavoljo njih je Janez poslal vprašat. V negotovosti so bili možje, ko so stopali na obisk k Jezusu, prepričani so se vračali, ker jim je zvenela v ušesa beseda: "Slepi spregledujejo, hromi hodijo, gluhi slišijo, ubogim se evangelij oznanjuje . . ."

Advent bo za nami, ko pride na dan ta številka. Ob nastopu novega leta bomo — ali ni začetek vsakega novega leta kot advent v našem življenju? Ali se ne sprašujemo: Kaj nam prinese novo leto? Ali si ne voščimo ob srečavanju: Srečno novo leto?

Torej ni tako za lase privlečen adventni evangelij za kratko novoletno misel . . .

Ali je Kristus TISTI, ki mu hočemo v objem v novem letu — ali naj drugega iščemo? Čemu nam daje Cerkev še vsako leto brati tisti evangelij, ko že davno davno sama dobro ve in nam že stoletja dopoveduje, da ne kaže čakati nobenega drugega, da je zastonj iskati Rešenika mimo in preko Jezusa, da je samo ON TISTI, ki nam more dati srečo in rešitev . . .? Čemu še beremo tisti evangelij o Janezu?

Ne bere ga Cerkev zavoljo sebe. Brati ga daje zavoljo tistih, ki se še obotavljajo in poskušajo najti mir srca in utešenje duše nekje drugje, ki se še niso popolnoma in brez pridržkov prepustili vodstvu Jezusa Kristusa.

Ali je kaj takih med bralci našega lista? Ali je še kaj takih med katoličani, da jih je treba opozarjati na njihovo zmoto?

Mimo in preko Kristusa iščejo rešitve sebi in svojim vsi tisti, ki pomežikujejo svetu in njegovim iznajdljivostim in skušajo z njim napraviti kompromis. Še bi radi veljali za katoličane, pa tudi pred svetom in njegovo modrostjo snemajo klobuk z glave in se globoko sklanjajo v pozdrav.

Verjamejo v potrebo katoliškega tiska, pa tudi posvetnega ne zametujejo. Leži jim na mizi list Ave Maria, pa poleg nje ga se bleščijo tudi razna svobodomiselna glasila, ki širijo vse drugačnega duha nego je Kristusov.

Verjamejo v svetost krščanskega zakona, pa zraven tega si na tihem pridržujejo pravico, da otroci niso dar božji, ampak pridejo na svet edino le "po volji moža", da rabim besede sv. Janeza. Po volji moža in po dogovoru z zakonsko družico, koliko naj jih bo . . . Verjamejo, da je zakon zveza pred Cerkvijo in Bogom, pa tudi beseda o razporoki jim najde pot do glave in srca, kadar se jim odkrije dejstvo, da zakonska pot ni le z rožicami postлана.

Verjamejo, da je lepa beseda, ki je pridigala na gori: "Blagor ubogim v duhu . . ." Toda ta beseda je samo v spominu, v srcu pa korenini beseda o bogastvu, o nabiranju imetja, o kopičenju zemeljskih blagrov. Odobravajo misel na podpiranje ubožcev, ali to naj store drugi, ki jim ni treba tako stiskati in skrbeti za bližnjega in njegove potrebe. Dobrodelnost jim ni tuja beseda, toda kadar se odločijo za dobro delo, mora levica vsaj trikrat na znanje

vzeti in na ves glas povedati svetu, kaj je naredila desnica . . .

O vseh teh in takih se zdi, da še niso s celim srcem sprejeli za voditelja Kristusa, ampak še vedno odnekod — drugega čakajo . . .

Dругega čakajo, tako se zdi, vsi tisti, ki se v težavah in bridkosti pritožujejo na levo in desno, tarnajo in obupujejo, kličejo vruga in žugajo Bogu, da tako ne more iti naprej . . .

Dругega čakajo, tako se zdi, vsi tisti, ki se ne morejo odločiti za redno jutranjo in večerno molitev, ki se komaj ob nedeljah pravočasno dvignejo iz postelje, da stopijo k sveti maši, ki ne slišijo zvona, vabečega k večernicam, k tej ali oni pobožnosti ob večerih. Drugega čakajo, tako je podobno, vsi tisti, ki jih ne moreš spraviti k svetim zakramentom več ko morda kvečemu enkrat na leto in jih nobena pridiga glede tega ne zadene v srce.

Dругega čakajo, tako bi človek sodil, vsi tisti, ki imajo denar za vse mogoče reči, za stanovanje in obleko, za kuhinjo in teater, za izlete in za salun, nimajo ga pa za cerkvene reči in za katoliško vzgojo otrok.

In še je takih, o, še dosti je takih, ki z dejanjem pričajo, da se še obotavljajo in ne vedo, če je končne le kdo drug, ki ga je treba poiskati, ne pa KRISTUS Gospod. O, da imamo med seboj Janeza, ki bi nas poslal h Kristusu vprašati in bi naravnost iz Njegovih ust slišali: ". . . se evangelij označuje."

Novo leto je kakor ADVENT. Poslušajmo evangelij in odločimo se za življenje po evangeliju. Brez tega so prazna voščila, prazne želje, prazne besede o — SREČNEM NOVEM LETU!

Umrla je Mrs. Johana Ferjancic, Cleveland, katera je bila zvesta naročnica Ave Maria. Priporočamo jo v molitev.

ALI POJDEMO?

P. Bernard.

BILI so modri možje in vsa okolica jih je tako imenovala. Vsak večer so imeli skupno večerjo in so izmenjavali misli modrosti. Po večerji so odhajali na ravno streho poslopja in študirali tek zvezd ter z njih računali smisel svetovja.

Modri z Jutrovega. Perzija jim je bila domovina. Koliko jih je bilo, vam povedati ne vem. Tudi to moje pisanje je samo ugibanje in komaj kaj več ko domišljija.

Tisti večer se je pa vnela na nebu ogromna zvezda. Čudno velika je bila in neznansko svetla. Nič takega niso poznali na nebu do tistega večera. Pa je še rastla pred njihovimi začudenimi očmi in se bližala strmečim obrazom. Odkod je prišla in kaj jim hoče?

Misel jim je brzela nazaj v starodavno zvezdoslovno modrost. Čuli so bili, da so zvezde oznanjale rojstvo velikih mož. Kakšen kralj naj bi bil rojen v tem hipu, da je privabil na nebes zvezdo takega sijaja in bleščeče svetlobe?

V globokem molku so zrli na zvezdo, počasi so obrnili poglede drug drugemu v obličje. Kakšno poslanje je privedlo zvezdo pod jasno nebo, kakor da se je utrgala naravnost iz nebes?

Najstarejši se je spomnil, da je bral v čudovitih knjigah napoved o novi zvezdi. Daniel, judovski jetnik, velik prerok in zvezdar Cira Velikega, je spisal tiste strani. Z zlatom so bile napisane na dragoce-nem pergamentu. Daniel je stal pred Ciro-m pogosto in mu napovedal reči, ki so bile skrite, pa so se izpolnile ob svojem času. Poklicali so služabnika in si dali knjigo prinesiti.

Najstarejši modrec je bral besedo za besedo. Tedaj se je zvezda ustavila za hip

in obstala, kakor da se je zagledala v lastno lepoto. Pa se je kmalu spet premaknila in zavila na desno. Zavila je nazaj proti njim, kakor da hoče pozvati: Po tej poti naj stopa korak!

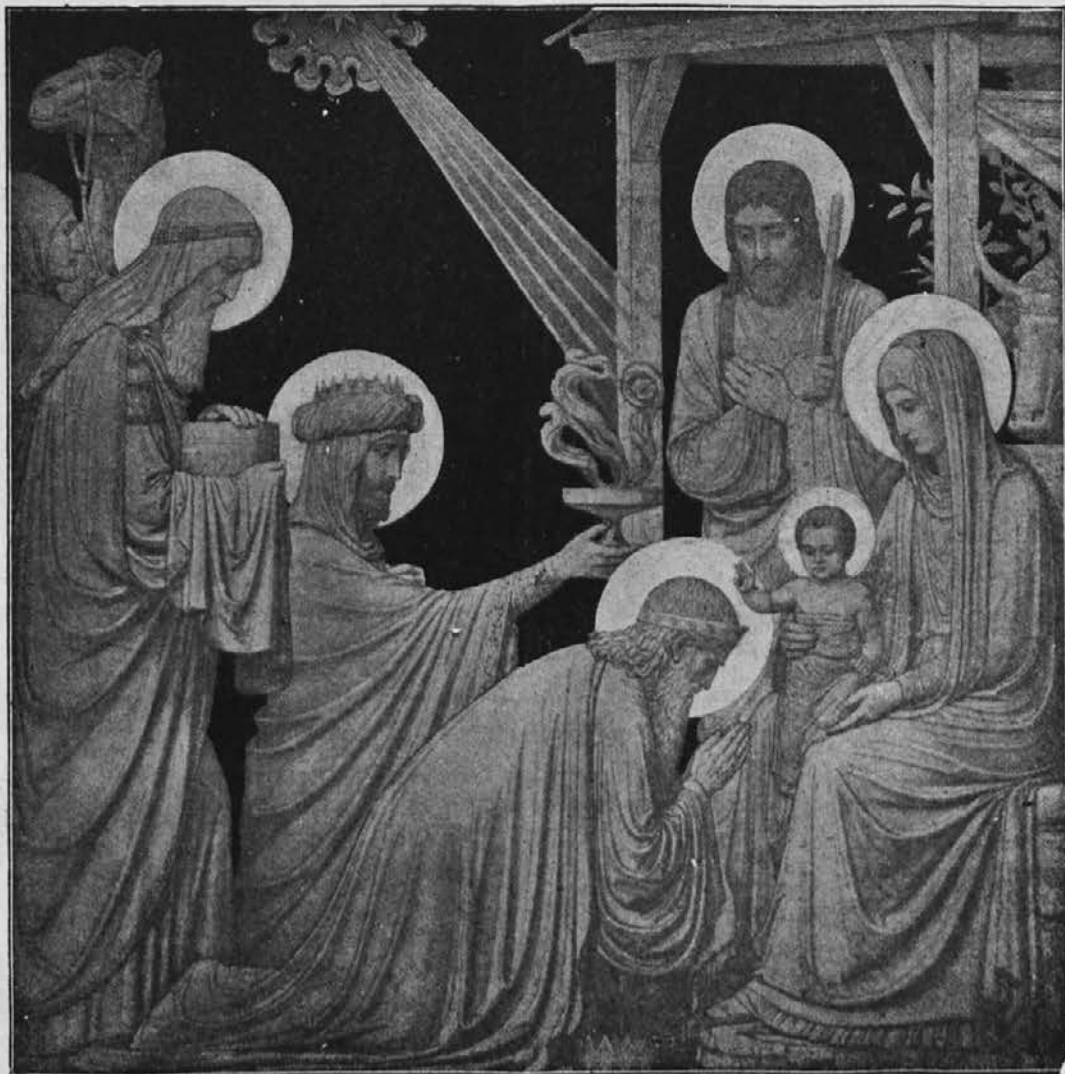
Modreci so vstali s sedežev vsi ene misli prevzeti:

“Ali pojdemo?”

In že je vrgel plašč preko ramen in si popravil za pasom obleko. V tistem hipu je bil pripravljen za pot.

“Pojdemo — kam?”

Najstarejši je namršil obrvi. Od strani je vrgel pogled na mladca, ki je bil mlad

“Njegova zvezda!”

“Daniel je resnico govoril.”

“Veliki Kralj je rojen že vendar!”

“In njegovo žezlo vstaja iz dežele Judove in ima zasenčiti od vzhoda do zahoda vso zemljo.”

Najmlajši je sprožil roke proti zvezdi in vzkliknil zamaknjen:

samo v primeri z najstarejšim. Da bi vse pustili na mestu in šli, to je bila drzna misel, ki ne najde mesta v glavi premišljene-ga starca.

“Pojdmo, seveda pojdemo,” je najmlajši ponovil z zanosom. “Ako je rojen Veliki Kralj, ga moramo najti čimprej. Poklonimo se mu in mu darove položimo pred

noge. Če je Tisti, ki ga Daniel napoveduje, mu žrtvujemo ostala leta morebitnega življenja. Kaj bi nas moglo še ustavljati in nam delati pomisleke, preden gremo na pot?"

Še so ga gledali od strani in zmajevali nad njegovo prenačenostjo. On je po svoje modroval:

"Kam pojdemo, sem slišal vprašanje. Ne vidi zvezde študent pred seboj, pa vendar stopa na pot, da si znanja poišče. Ne vidi zvezde trgovca, pa vendar hiti s kamelami v svet, da si bogastva nabere. Ne vidi zvezde zaljubljen mladič, pa gre preko morja in puščave, da najde izvoljenko srca. Mi pa . . ."

Presekali so mu besedo:

"Znanje — to je kaj drugega."

"Trgovca, to se razume."

"Zaljubljenec, no — kakopa!"

Pa je prvi pograbil besedo:

"Mi pa nismo ne trgovci ne zaljubljeneci, modreci smo in ne smemo modrosti zapostavljati bogastvu in ljubezni. Pojdemo!"

Stari ugovarja premišljeno počasi:

"Modrost je naše iskanje. Modrost obišče tistega, ki čaka in ostaja na straži. Ogne se njega, ki po svetu brez potrebe neznanih išče steza."

Najmlajši se v zvezdo zagleda.

"Vidite, čaka in vabi. Če ni poslanka Najvišjega k nam? Morebiti oznanja učlovenečeno Modrost, utelešeno Lepoto samo. Kaj če ni vse bogastvo duha zlito na čelo novorojenega Kralja? Jaz bi rekel — iti je treba."

Dva sta se vanj obrnila, začela sta čutiti ž njim.

"Jaz pojdem s teboj. In jaz se tudi pridružim."

Ostali so zmignili z rameni:

"Pa če se je Daniel zmotil?"

"In če se ni? Da bi mi iz same lenobe Kralja zgrešili?"

Pa so stopili raz streho in so že bili na potu. Tema je ležala na levi in desni, le žarek čudovite zvezde jim je sijal na ozko sled. Skozi puščavo so šli in puščave, preko gorskih robov in globokih dolin, pa zvezda je bila pred njimi. Težko so nosili breme potovanja, pa jim je bila v srce zapisana beseda: Modrost bo našel le on, ki mu ni za mehke blazine in toplo večerjo.

In so dopotovali in našli Modrost.

Sklonili so kolena in počastili učlovenečeno Lepoto.

In so našli Boga v očeh novorojenega Deteta . . .

Ali pojdemo ž njimi . . .?

SREČNO IN VESELO NOVO LETO

daj dobri Bog

vsem zastopnikom, naročnikom
in prijateljem!

Ave. Maria.

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

Lucija Gregorčič,	1
Marija Knaus	1
Agnes Augustin	1
Jennie Ferlic	1
Ana Dragoman	1
Angela Pregled	2
Mrs. A. Lestan Jr.	2
Mrs. M. Lestan	4
Mr. Frank Poljak	3
Frank Kostelic	4
Br. Akurzij v So. Chicagi	20
Razni	7
Mary Useničnik	1
J. Barbarich	1

SKUPAJ 49

"DOKLER NAJU SMRT NE LOČI"

P. Hugo

TAKO se glasi te slovenskim zakonom dobro znane besede v našem starem poročnem obredu, ki je v slovenski Ameriki še v rabi. Novi slovenski obrednik, veljaven za vso Slovenijo, ima: "Dokler vaju smrt ne loči". Razloček med obema besediloma je tedaj v tem, da po starem te besede govorita novoporočenca, po novem pa duhovnik-poročevalec.

Navajam jih po starem obredniku, ker se mi zde iz več ozirov mnogo bolj značilne ko po novem. Saj niso končno drugega kot nekako dopolnilo in pojasnilo k usodnemu "Hočem", v katerem je izraženo bistvo zakonske zveze. Kar je s "Hočem" vključno izraženo, to je z omenjenimi besedami izraženo izrecno. To je, da bo ta "Hočem" držal do smrti enega ali drugega zakonskega druga. In ker morata ta "Hočem" ženin in nevesta sama izreči, je po mojem pravilneje, tudi pojasnilo k njemu sama dodasta.

A tudi vse drugačen vtis napravijo te besede na novoporočenca in pričujoče sva-te, če sama za duhovnikom izgovarjata to obljubo. Iz ust duhovnika samega zvene kot bi bile le nekak dobrohoten nauk in opomin, ki gre kaj rad mimo ušes ali samo skozi. Iz ust novoporočencev samih pa se glasi kot nekaka slovesna zaprisežena izjava. Zato se neredko zgodi, da se ženinu, ki je svoj "Hočem" odločno in jasno izrekel, glas trese, ko izgovarja besede: Dokler naju smrt ne loči! In marsikaka nevesta, ki se svojega "Hočem" ni ustrašila, se je pri teh besedah že spustila v jok. Znamenje, da sta šele takrat razumela vso usodnost koraka, ki sta ga storila.

In še nekaj! Ali ni v teh besedah lepo

izražena vera v neločljivost krščanskega zakona, o katerem edino tu govorimo? Isto je zapopadeno v teh besedah kot v Gospodovih: "Kar je Bog združil, naj človek ne loči." Veroizpoved pa samo pri krstu otrok botri molijo, odrasel človek pa vedno sam. Po mojem je taka izpoved vere v neločljivost zakona danes ob času razporok in zopetnih porok, celo katoliških poročencev, zelo potrebna. Še bolj izrazita bi bila lahko.

Morda bi bili potem v onih državah, kjer je razporoka in zopetna poroka državno-pravno dovoljena, vsaj katoliški poročenci bolj odporni proti takim skušnjavam. Klevete nasprotnikov, da je neločljivost zakona okostenela cerkvena tiranija, popolnoma nasprotna Kristusovem duhu, ki je dejal: "Moj jarem je sladak in moje breme je lahko," ta kleveta, pravim, bi vsaj v srcih katoliških zakonskih razočarancev ne našla tistega opojnega odmeva, kot ga vedno pogosteje najde. In taki, ki so že premenili zakonski jarem, ne bi tako lahko uspavali svoje vesti, češ da pred Bogom niso nič tako hudega zagrešili.

Toda ne gre tu za besedilo poročnega obreda, bodi tako ali tako, naj je izgovarja poročevalec ali novoporočenca. Gre predvsem za katoliški nauk, da je pravilno sklenjen in izpolnjen krščanski zakon nerazvezljiv. Ne poročenca sama, ki sta ga sklenila, ne država, ne Cerkev, ki ga je blagoslovila, ga ne more več razvezati. Kajti tisti trenutek, ko je bil obojestransko izrečen "Hočem" in ni bilo nikakega razdiralnega zdržka, zakonska pogodba ni bila več navadna pogodba, ampak božja pogodba, zakrament. Edinole Bog jo more razvezati. In On to sveto pogodbo razvezuje samo po svoji pooblaščenki — smrti. "Dokler naju smrt ne loči".

Trda je ta beseda, pravijo zakonski razočaranci in naveličanci. Obsojen biti na dosmrtno zakonsko ječo — je hujše ko smrt. Ne rečem, da ti zakonski jetniki niso

pomilovanja vredni, naj so si to grenko uso- do sami po svoji krivdi naprtili, ali postali njene nedolžne žrtve. Tudi Cerkev jih pomiluje kot ljubeča in sočuteča mati. Ona še najbolj. Na vse načine jim skuša olajšati težko zakonsko breme. Če jim je le prene- znosno, jim dovoli, da se ga vsaj deloma otresejo z nepopolno ločitvijo. Le za njihove težnje po popolni ločitvi in novi ženitvi ali možitvi je gluha kot najtrdosrčnejša ma- čeha.

Zakaj? Zato, ker ve, da to ne spada v področje njenih postav, ampak božjih. Božjih postav pa Cerkev ne more spremi- njati. In božje postave so v tem tako jasne, da ne potrebujejo nikake razlage. "Kar je Bog združil, naj človek ne loči." Zato ka- toliška cerkev ni nikoli in ne bo nikoli nobe- nega takega zakona razvezala. Če bi ga, bi s tem sama sebe obsodila kot nepravda Kri- stusova cerkev, kot je to storila marsikaka druga krščanska cerkev. Sicer pa ona tega niti ne more storiti, ker je v takih rečeh nez- motljiva.

Kajkrati v zgodovini so stale že velike reči na kocki, odvisne od ene same popolne razporoke in nove poroke. Ko bi ju bila Cerkev dovolila, bi si bila zagotovila velike ugodnosti. Nasprotno so ji grozile težke posledice. Nikoli ni niti za trenutek kole- bala, kaj naj stori. Njen odgovor je bil ved- no odločni Janez Krstnikov: "Ni dovolje- no!" Kaj je n. pr. angleški kralj Henrik VIII. vse poskusil, da bi bil njegov prvi in edino veljavni zakon s Katarino Aragonsko postavno razglašen kot neveljaven. Gotovo bi mu bil papež Klement VII. rad ugodil, če bi bilo to res. Ker pa o veljavnosti zakona ni bilo nikakega dvoma, je bila njegova zadnja beseda kraljevim odposlancem: "Povejte vašemu kralju, da je zanj mesta v mojem Očenašu, ne pa v moji veri!" Z dru- gimi besedami: "Molim zanj, božjega nau- ka o nerazvezljivosti pravega krščanske- ga zakona pa ne smem in ne morem izdati,

naj sledi, kar hoče!" Kaj je sledilo, vemo. Popolna razporoka Anglije z Rimom in stra- hotno krvavo preganjanje Cerkve.

Magari vse države sveta dovolijo po- polno razporoko in zopetno poroko. Njim naj sledijo vse ostale krščanske cerkve, češ da je treba iti s časom naprej in trajno itak ni mogoče tega zla zavreti. Katoliška cer- kev bo tudi v tem oziru ostala skalnato trd-

Zaroka Marijina.
(Praznik 23. jan.)

na in že s tem svedočila, da je edino prava Kristusova cerkev.. Kakor Kristus, tako tudi ona, njegova prava nevesta, ne pozna kompromisov s človeškimi zablodami. In ena najusodnejših človeških zablod je popolna razporoka. To je smrtonosni črv ob korenini človeške družbe. Odtod ta navidezno trda beseda: "Kar je Bog združil, naj človek ne loči!" In njen odmev: "Dokler naju smrt ne loči!"

Država, ki je popolno razporoko uzakonila oziroma postavno zaščitila, je sama zasadila prvo lopato za svoj lastni grob. Tudi ta beseda se zdi trda. A je resnična. Navidezen podvig in procvit takih držav nas ne sme motiti. Prav tako malo kot vrtnice na licih jetikarja. Cerkev, ki bi se glede tega državi prilagodila, bi si vtisnila Judežev pečat izdajstva Kristusovega nauka. Prav tako bi tudi samo sebe na smrt obsodila in se udinjala grobokopom človeške družbe.

Kristusova postava o nerazvezljivosti zakona, ki ga je on dvignil do časti zakramenta, predvideva skupno dobro njegovega kraljestva na zemlji. Skupno dobro je pred osebnim dobrim, zato njemu podrejeno. Z drugimi besedami — človek mora svoje osebno dobro žrtvovati splošnemu dobremu, kadar se to zahteva. Še bolj jasno: če bi komu razporoka in zopetna poroka navidezno obetala prehod iz "zakonskega pekla" v "zakonski raj", bi moral to osebno dobro žrtvovati skupnemu dobremu, ki zahteva nerazvezljivost zakona. Sicer je pa tisto osebno dobro res le navidezno. Kajti vsako gaženje božje postave je zlo, ne dobro za dotičnega in za splošnost.

Končno pa si zakonski pekel zakonci navadno sami kurijo in so kot taki še manj upravičeni zahtevati izdajo in prodajo najsvetejših načel. Krščanski zakon je zakrament. Po njem se naravna ljubezen med ženinom in nevesto vcepi s cepiči nadnaravne ljubezni. Ta ne pozna nikakih prepa-

dov, ki pozneje med zakoncema zazijajo. Vse zna tako lepo premostiti. Ona, večno mlada, vela lica in stare kosti še prav tako trdno družijo in veže, kot mladoporočna ljubezen.

Iz tega skrivnostnega vira moderni zakonci nočejo ali ne znajo več zajemati, čeprav so bili cerkveno poročeni. Odtod toliko nesrečnih zakonov, ter razporok in zopetnih porok, beriških seveda. Zakonci, ki iz dneva v dan bolj čutite, da medsebojna ljubezen poročnega dne bolj in bolj pojema, nazaj k temu viru vekotrajne ljubezni! V njeni vedno mladi moči boste kljub vsem razočaranjem ostali zvesti svoji novoporočni obljubi: "Dokler naju smrt ne loči!"

ZAHVALE

Podpisana sem bila obupno bolana, v tej stiski sem se z zaupanjem obrnila k Mariji Pomagaj. Res moja prošnja ni bila zastoj. Iz hvaležnosti prilagam mali dar. Kdor Marijo z zaupanjem časti ona ga ne zapusti. — Cath. Schutte.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za zopetno zdravje moje hčerke Eme, katero je zadobila na Marijino priprošnjo. Iz hvaležnosti pošiljam v ta namen dar Mariji na čast. — Marija Rozman.

Lepo se zahvaljujem Mariji Pomagaj za zopetno zdravje, ki sem ga prijela na njeno priprošnjo. Pošiljam mali dar. — Frances Šuštarč.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za zopetno zdravje, ki sem ga zadobila na Njeno priprošnjo. S tem spolnujem svojo obljubo in prilagam dar za sv. mašo. — Jennie Grdina.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za zdravje, ki se mi je po težki operaciji vrnilo po njeni priprošnji. — Mrs. Angela Končan.

Zahvala Mariji Pomagaj in sv. Antonu za uslišano prošnjo v težavni zadevi. Iz hvaležnosti prilagam dar Mariji v dobre namene. — Anna Pusel.

ZANIMIVO POROČILO

P. Bernard.

CHICAGO Daily Tribune z dne 8. decembra prinaša zanimivo poročilo od svojega evropskega dopisnika o razmerah v srednji Evropi, zlasti na švicarskem. Ves dopis se tiče javnega mnenja, ki nastaja tam glede uspehov ali neuspehov takozvanih totalitarnih držav. Druga polovica dopisa je za nas zlasti zanimiva in jo prinašamo v prestavi brez kake pripombe od naše strani.

“Mlađi častniki so v prvi vrsti tisti, ki pripadajo tej skupini (nezadovoljnežev s sedanjo vlado v totalitarnih državah). Zvedel sem, da mnogi med njimi nasprotujejo sedanjemu režimu zlasti zavoljo tega, ker nazijska stranka preganja vero.

Pripovedovali so mi, da je med nemško mladino v Švici opaziti močno gibanje nazaj k veri. To so po večini mladi ljudje med 20 in 30 leti. Ta mladina povzroča nazijcem glavobol. Prav enak pojav v Rusiji, kljub vsem naporom boljševikov, da bi iztrebili vero, povzroča glavobol diktatorju Stalinu.

V Italiji sami še ni težkega konflikta med Cerkvijo in državo, čeravno je najnovejša italijanska plemenska zakonodaja prinesla precej napetosti v odnosih med obema. Srčni napad, ki ga je pred kratkim imel papež Pij XI., je imel po mislih mnogih v Rimu zgodovinski in dramatičen pomen.

Vsepovsod v Evropi čutijo, da je katoliška cerkev poglavitni vir civilizirane odpornosti proti skrajni obliki nazizma kot ga predstavlja današnja Nemčija. Istotako je treba reči, da vsepovsod po Evropi smatrajo sedanjega papeža za najbolj junaškega in navdušujočega pobornika, da bi Cerkev sploh boljšega imeti ne mogla.

V totalitarnih državah se sprašujejo vsi, skrajni desničarji in tudi zmerni elementi, če bo Pijev naslednik ravno tako nepopustljiv in močan mož. Govori se, da si večina italijanskih kardinalov želi na tronu sv. Petra moža, ki ne bi naravnost nasprotoval smernicam rimsko-berlinske osi. Nasprotno pa upajo nemški kardinali, da bo Vatikan še nadalje tako trdno kot

doslej nasprotoval plemenski filozofiji in skrajnemu nacionalizmu.

Zavoljo tega je prav možno, da bo prihodnji konklave izvolil papež, ki ne bo Italijan. Je celo od daleč možno, da bo prihodnji papež Amerikanec ali Kanadec.

Mnogi ostri politični opazovalci v Rimu in drugod mislijo, da je od značaja prihodnjega papeža — oziroma od dolgega ali kratkega življenja sedanjega papeža — najbrž odvisno v precejšnji meri, kako se bo zasukala bodoča zgodovina Evrope. Kolikor se ta zgodovina tiče totalitarnih držav, mislijo ti opazovalci, da se utegne razvijati po eni izmed teh treh možnosti:

PRVIČ: Odpor zoper skrajni nazizem med bolj zmernimi elementi v Nemčiji in Italiji se bo tako ojačil, da bosta morali vladi omiliti domačo politiko in popustiti udarnost v zunanji politiki.

DRUGIČ: Totalitarne vlade vedo, da je buržoazni duh (meščanstvo) zavora na vozu njihovih načrtov. Utegne se zgoditi, da bodo te vlade zatrle vse ustanove, ki vzdržujejo tega duha pri življenju. To se utegne zgoditi brez resnega odpora od prizadetih strani.

TRETJIČ: Mogoče je pa tudi, da bodo totalitarne vlade stvar sicer poskusile, pa pri tem naletete na resen odpor. Utegne se zgoditi, da se bodo meščanski krogi strnili tako tesno okoli svojih ustanov, da bo diktatorstvo doživelo poraz. Morda bodo meščanskim krogom tudi drugi stanovi priskočili na pomoč.

Nihče torej še ne more napovedati, kako se bo razvijala zgodovina v prihodnosti. To pa lahko vsakdo vidi, ko potuje po Evropi, da se pričenjajo stvari obračati in ne bodo šle več dolgo v ravni črti naprej.

Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

ZANIMIVO MNENJE . . .

Urednik

DUHOVNIŠKEM listu, ki se imenuje "The Acolyte" in je pisan v angleškem jeziku, beremo v številki za december 1938 zanimiv članek z naslovom: "Izven Amerike rojeni duhovniki". Berimo, kaj člankar misli o njih!

"Ali so tu rojeni duhovniki bolj uporabni v naših škofijah ko oni, ki so prišli od drugod?"

Ne, ni nujno treba misliti, da bi bili. Samo tedaj, če so tako dobri kot v tujini rojeni. Samo tedaj smemo reči o njih, da so bolj uporabni.

Uspešno delovanje duhovnikovo v vinogradu Gospodovem ni odvisno od tega, kje je kdo na svet prišel. Odvisno pa je od tega, kako je priljubljen pri ljudeh, za katere kot duhovnik deluje.

Povem zgled. Pred dvema letoma je škof nastavlil ameriškega duhovnika na župnijo, ki je dotodaj imela vedno od drugod priseljene duhovnike. Novi župnik je učen mož in zelo nardarjen. Dober duhovnik je, toda zelo ponosen na to, da je po rojstvu Amerikanec. Pri vsaki priliki poudarja napram ljudem njihovo veliko srečo, da imajo župnika, ki ni prišel "iz starega kraja". V začetku je ta reč ljudem res dopadla. Danes se pa vidi, da jih je vedno manj pri mašah in da župnija polagoma umira. Župljani komaj čakajo, da bi mogli zamenjati tega Amerikanca z duhovnikom, ki bi bil priseljenec izza morja. Prav z veseljem bi dali sedanjemu župniku častno spremstvo preko mej njihove župnije.

Nekoliko preveč poudarjamo, da nam je treba več tu rojenih duhovnikov. To poudarjanje postaja že kar žaljivo. Res je sicer, sam papež tako želi in vsak škof poskuša to doseči. Toda zakaj je treba, dati priseljenim duhovnikom čutiti, da niso več zaželjeni, ko so vendar dali našim škofijam svoje najboljše moči in se žrtvovali za blagor naroda? Oni ne zahtevajo od nas, da uvažamo več duhovnikov od drugod, če imamo svojih domačih dovolj. Resnica je, če bi se napravil natančen pregled, da so nam ravno ti iz tujine priseljeni duhovniki vzgojili 75 odstotkov tu rojene duhovščine.

Kdor govori prezirljivo o duhovnikih, ki niso po rodu Amerikanci, dela prav enako bolečo

in grešno napako, kakor jo delajo naše tovarne, ki z ledeno mrzloto mečejo na csto stare in zveste delavce samo zato, ker so postali stari. Nič ne pomislijo taka podjetja, da so prav ti možje s svojimi žulji postavili tovarniška podjetja na noge.

Seveda je res, da si želimo tu rojenih duhovnikov, zakaj ti znajo jezik in šege tukajšnjega ljudstva. To jih približuje tukaj rojenim in da večji uspeh njihovemu delovanju. Toda vprašajmo se, kaj Bog pričakuje od duhovnikov. On hoče imeti dobre, iskrene, požrtvovalne duhovnike, ki se z vsem srcem posvečajo svojemu delu in so pripravljeni garati za svojo lastno svetost in za posvečenje njim izročeni duš. Katerega bomo torej postavili na prvo mesto? Duhovnika, ki je ves vdan evangelijskim idealom in je prišel iz starega kraja, ali pa takega, ki je tukaj rojen in zelo dobro govori angleški, zraven je pa nemaren in nima nobenih resnih načrtov?

Toda glavna stvar, ki jo hočem tukaj poudariti, je ta: Nikoli nikar ne govorimo prezirljivo o onih duhovnikih, ki niso rojeni Amerikanci. Bog je bolj vesel njihovih žrtev in jih bolj blagoslavlja, ker so prišli v tujino med nas. "Vsak, ki zapusti hišo in brate in sestre in očeta in mater ali premoženje zavoljo mene, bo prejel stokratno in bo imel večno življenje . . ."

In sveti Matevž pomenljivo pristavlja: Mnogi, ki bodo prvi, bodo zadnji. In zadnji bodo prvi.

Naše ljudstvo nagonsko spoštuje iz tujine priseljenega duhovnika zavoljo žrtev, ki so jih vzele nase njihove matere. Če je ljudem znano o tem ali onem duhovniku, da mu priletna mati še živi nekje daleč za morjem, jim srce kar nekam mehkeje bije zanj. Pogosto ga vprašajo, kako kaj gre materi, čeprav je niso nikoli videli. Nehote občudujejo njeno vseskozi krščansko srce, ko si jo predstavljajo v tistih urah, ko je jemala slovo od sina duhovnika, odhajajočega v tujino delovat za duše. Prijatelji so jo tolažili in ji skušali olajšati težo slovesa. Toda največja tolažba ji je zavest, da je že pred leti dala sina Gospodu, zato ga noče več zahtevati nazaj in pridržati zase.

Ne bodimo torej mi manj velikodušni kot so bil matere teh od drugod k nam priseljenih duhovnikov. Vedno govorimo o teh duhovnikih z ljubeznijo, pa čeprav ima to biti samo zavoljo njihovih mater."

"NAZAJ K ŽUPNIJI"

P. Aleksander

KLIC, ki gališiš po vsem svetu. Moderno dušno pastirstvo ga povzema v svojih govorih in svoji pisani besedi. Ne brez velikega vzroka.

V zadnjem stoletju so kakor gobe po dežju vstale po vseh cerkvenih družinah razne duhovne in neduhovne organizacije, ki izven in v okviru fare delajo za procvit religioznega življenja.

Pa se s skrbjo vprašujejo dušni pastirji: ali nismo včasih vsepreveč povdarjali potrebo teh organizacij kot nujni pogoj Kristusovega pripadništva in zanemarjali povdariti pomen župnije same, ki je že sama v sebi vzorna organizacija.

Po mnogih državah je zavladala sovražna in trda roka Cerkvi sovražnih elementov, ki s silo zatirajo vse naše družbe in cerkvena društva, katoličani po teh deželah hite nazaj v naročje svoje župnije, ki edina stoji trdno v teh viharjih dneh. Pošten migljaj je to deželam, ki točasno še uživajo svobodo verskega udeleževanja in življenja, da se pravočasno tudi one oprimejo prve in najtrdnejše celice Kristusovega kraljestva, župnije.

Tam, kjer strahuje preganjanje, so se začeli spet zavedati pomena svoje župnije, ki tako vzorno lahko vzdrži edinstvo med verniki, župnije, ki dobiva vso svojo moč iz nekrvave daritve na altarlju, župnije, ki dobiva svojo hrano le iz Evharistije.

V katakombe gremo nazaj. — Ne bojimo se dneva, ko nas bodo pognali v podzemlje. Še manj se ga bomo bali, če se nanj pripravimo z delom in ljubeznijo za svojo župnijo.

Župnijska maša naj bi bila izhodišče vsega duhovnega življenja, župnijsko obhajilo hrana v nadomeščanje zgubljene in povžite duhovne energije, duhovni procvit župnije naj nam bo bolj pri srcu kot "uspeh, uspeh, uspeh" naših manjših organizacij, župnijska šola naj nam bo naborniška hiša, od koder prihajajo naši mlajši rekruti, ki bodo delali naprej, ko bo nam omahnila trudna roka in trudna noga, župnijski list naj nam bo orožarna, ki nam bo dajala orožje svetih načel, župnijski vodniki in duhovniki naj

bodo naši oficirji, ki jih bomo slepo poslušali kadar gre za verske reči in povzdigo duhovnega življenja v fari.

Človeku se zdi, da se naše vrste po manjših organizacijah samo cepijo, da je prevečkrat toliko sebičnega dela v njih, da ne obsegajo celokupne fare kot bi morale, da vstvarjajo nevoljo v članih, ki radi ozkousmerjenih pravil ne morejo spadati ne v eno, ne drugo organizacijo.

Oj ti ljuba edinost, kam bi te razpel na tak čuden križ, kako naj župnik strnem vrste, da bodo delale za eno in edino Kristusovo Cerkev.

Poleg tega ima vsako društvo svojo cerkveno pobožnost na leto, svoje cerkvene navade, svoje cerkvene pravice, svoje cerkvene zahteve, če jih morem cerkvene imenovati.

Vsako društvo hoče zabave po svojih starodavnih šegah in za svojo blagajno, kadar kaj za cerkev napravijo, treba debelih črk, zlatega peresa in najbolj izbrane besede za pohvalo, četudi je preje dosti obreganja; češ, zakaj samo za cerkev; za društvo, za društvo. Da si dobimo to, da si nabavimo ono. Društva imajo članarino. Zgodi se, da ta ali oni član ne more plačati svojega prispevka. Po trikratnem opominu ven z njim, četudi vsak dan k obhajilu hodi. Na opomin župnikov, da društvo ni tukaj radi denarja, treba župnika prisiliti s štrajkom, da se drži stare navade.

Tako bi lahko našteval, našteval, našteval. Pa reci, da je lahko to delo.

O, da si delo olajša, zato propagira naš fajmošter novotarijo, zato govori o edinstvenem delu, zato nazaj k župnji.

Bo kdo dejal.

Verjemite, da je težje delo za duhovnika, če dela za vso stajo in vso čedo po načrtu skupnega in edinstvenega dela.

Nimam še župnije po takem načrtu organizirane, to se bo dalo organizirati, ko bo dorasel nov rod, ki že tako lepo razvija ideal skupnosti v župnji. Poznam pa duhovnika, ki je imel župnijo nedeljeno. Z navdušenjem pripoveduje:

"Ena družina smo bili vsako nedeljo, ena družina pri angeljski mizi, ena družina pri maši, ena družina pri bolnikih, ena družina pri brezposelnih, ena družina pri ubogih, ena družina v veselju, ena družina v žalosti, ena družina v vsem delu za prosopeh skupne farne družine. Pa nisem imel in dopustil nobene posebne

družbe, nobenega posebnega društva. Če v navadni družini oče ne dela razlik in ne ustanavlja društva za sinove in društva za hčerke z svojimi pravicami in zahtevami, zakaj bi drugače ravnal pri vodstvu cerkvene družine . . . ?”

Zveni nekam radikalno, kajne? Nenavadno našim ušesom in nenavadno našim razmeram. Toda ali ni naš radikalno spreminjajoči se čas, čas, ki pozna toliko radikalizma vseposod, potreben radikalizma tudi v cerkveni organizaciji in cerkvenem življenju. Ali ne razumeš škofa, ki je velik organizator mladine v eni največjih škofij Amerike, ko govori; oziroma je govoril na eni škofijskih sej delegatov društva Najsv. Imena:

“Učimo se od komunistov. Ne cepiti svojih moči in vrst na deset in sto različnih fakiij, udružimo se vsi v eno družino. Celično, res naj bo naše delo. Celica za celico dela za eno telo, vsi skupaj delajmo za svoje farno življenje, društveni oziri in stranska pota naj bodo usmerjena le za en skupen cilj.”

Z drugo besedo:

Nazaj k župniji. K delu za župnijo. K ljubezni za župnijo. K zvestobi do župnije.

S temi besedami nimam namena, da obso dim obstoječe organizacije po naših župnijah. Posebno ne tistih, ki so ustanovljene z izrecnim namenom, da pospešujejo rast duhovnega življenja. Potrebno je pa tudi takim položiti na srce, naj se zavedajo svojega poklica: pospeševati v prvi vrsti farno skupnost.

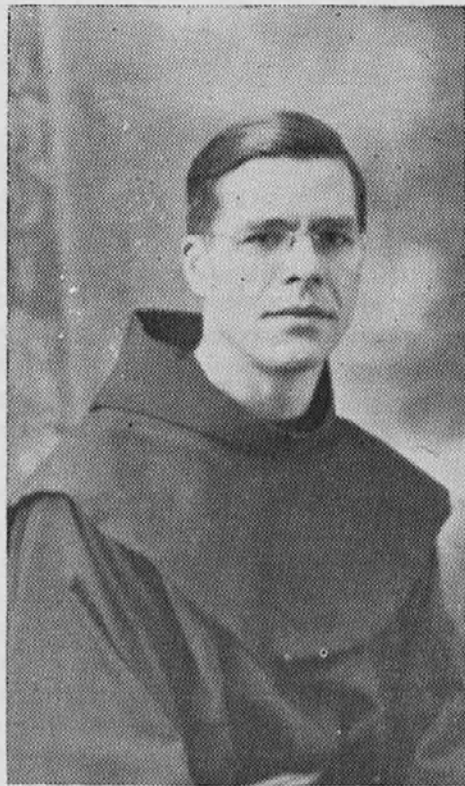
REV. DANIEL ČADONIČ OFM. — NOVOMAŠNIK

MESEC januarij v tem letu prinaša nam Lemontčanom in vsem Slovencem v Ameriki zopet enega novomašnika. Prav lep novoletni dar, ali ne? Na sliki si oglejte tega Gospodovega izvoljenca n tele vrstce o njem preberite, potem pa zanj tudi nekoliko pomolite.

Naš novomašnik je sin slovenskih staršev, Franka Čadoniča in njegove žene Marije, ki je že več let naša navdušena zastopnica za Pittsburgh in bližnjo okolico. Oče je pa, žal, že od 5. marca 1917 pokojni.

Rev. Daniel Čadonič je bil rojen dne 10. febr. 1912. v Pittsburghu, Pa. Šolal s je naj-

prej v domači farni šoli na 57. cesti, pozneje pa v Mt. Carmel kolegiju v Niagara Falls, Canada. Po osemletnem študiju je prišel domov in ostal eno leto in pol doma. Tedaj se je odločil za slovenske frančiškane v Lemontu in prosil za spre-

Rev. Daniel Čadonič OFM.

jem. Bil je uslišan in kmalu nastopil leto novicijata na Ameriških Brezjah. Takoj po končanem novicijatu je pričel bogoslovne nauke, ki jih bo srečno dokončal v nekaj tednih, če Bog da.

V mašnika bo posvečen v nedeljo 22. januarja v Techny, Ill. Takoj naslednjo nedeljo, 29. jan. bo zapel svojo prvo slovesno glorio v Pittsburghu na 57. cesti v cerkvi Matere božje, kjer je bil tudi krščen.

Vesel dan za slovensko naselbino v Pittsburghu, zlasti pa za blago mater, ki izhaja iz slavne Belokrajine, iz fare Preloka, kjer se je pisala Starešinič, preden se je poročila. Po domače so rekli pri Gradanovih. Enako vesela bo novomašnikova sestra Angela, ki je poročena Kompare.

Iskrene čestitke častitemu novomašniku in vsem, ki bodo deležni njegove novomašniške glorioje.

MOJA POT – V PREVŽITKARSKI KOT

P. Hugo

DA ne bo treba uredniku odgovarjati na razna vprašanja glede mene, naj se kar sam oglasim. Na eno: Zakaj nazaj? Je že on odgovoril. Jaz bi samo še dostavil, da se moj sklep: Nazaj v planinski raj, ni rodil v trenutku. Šele po daljšem dvoboju sam s seboj ter tehtanju vzrokov za in proti sem prišel do njega. Najtrši oreh je bil pomislek: "A tako! Toliko so ljudje molili zate. Zdaj pa, ko so te malo na noge spravili, jim hočeš fige pokazati!"

Res je! Molili so zame s hvaležnostjo to priznam. Se jim skušam tudi oddolžiti. Vsak dan so vključeni v moji sv. maši, nekateri v "spominu za žive", drugi v "spominu za mrtve". In tako bo, dokler bom maševal. Toda ker sem sam najbolje vedel, da jim ne bom mogel več biti to, kar bi jim rad bil, vsaj po naravni poti ne, sem šel tudi preko tega pomisleka. Do danes mi vest še ni očitala, da bi bil napak ravnal. Upam, da mi tudi poslej ne bo.

Kako sem potoval v svoj domovinski planinski raj, je eden ali drugi radoveden, posebno morda oni, ki so me s težavami potovanja plašili. Da je bilo potovanje pri komaj malo zakrpanem zdravju nekoliko tvegana, bi jim priznal. Končno je le dolga, bolj ali manj pisana in razburljiva. Zahteva tedaj zdravega človeka, ne pa takega piškavca kot sem jaz. Še malce bolj drzno je bilo potovanje brez domačega spremstva. Dobro, da vseh teh strašil, takrat ko sem se odločal, nisem videl, oziroma se nisem brigal zanje, drugače bi bil morda še tam obvisel. Ko zdaj v svojem mirnem koticu razmišljam o tem, kar sem doživel med potjo, mi vstajajo ti pomisleki.

Zbogom, Lemont!

Kaj bom tajil! Malo težko mi je bilo to reči. Deset let sem vsega skupaj prebil tam. Nisem imel samih sončnih dni. Tudi sem imel marsikaterega, o katerem bi z Jobom dejal, naj se ne šteje med ostale. Toda če človek vse to gleda nazaj, se mu zlije v neko sladko-otožno občutje, ki dela slovo grenko.

Olajšano mi je bilo poslavljanje po živah-

nem vrvenju tiste dni v Lemontu. Moji najboljši znanci — Svetoštefanci iz Chicage, so imeli tisto nedeljo pred Velikim šmarnom svoje romanje k Mariji Pomagaj. Ujim so se pridružile še nekatere okoliške naselbine. Tako že dolgo ni bilo tam tako lepega in razgibanega romarskega shoda. Manjša skupina iz Clevelanda in posamezni iz drugih naselbin so tam počakali še praznika. V družbi raznih znancev skoraj nisem imel časa, da bi se vdajal čustvom slovesa.

Komaj sem ujel nekaj nemotenih trenutkov za zadnji obisk treh zame vedno magnetičnih točk v Lemontu. Te so bile: Oltar Marije Pomagaj, lurška grota in pokopališče. Od Marije Pomagaj sem se še nekako lahko odtrgal. Saj sem upal, da bom že čez nekaj bežnih dni klečal pred še mnogo bolj magnetičnim izvirnikom na domovinskih Brezjah. Ko sem bil v duhu že pri njej, se mi je milo storilo ob spominu, da ne bo dolgo, ko bo ona v Lemontu tujka. Zakaj oni, ki so njeno miljeno podobo v duši nesli s seboj čez morje, v duhu pogosto romali k njej in jo končno izvabili za seboj na ameriške Brezje, umirajo, naglo umirajo. Mlajšim ne bo to, kar je nam, ki smo rasli z njo. Samevala bo. Že spomin na to boli.

Lurška grota! Koliko lepih ur sem preživel ob njej! O priliki raznih shodov, ki so se vršili pri njej, in ob samotnih urah, ko sem v številne gredice rožice sadil, jih plel, okopaval in zalival. Po pravici so tujci, ki so po kom zvedeli za ta skriti biser in ga prišli pogledat, kar zastrmeli, ko se jim je vrhu grička zasmehljalo jezerce, na njegovem nasprotnem bregu lurška: Ave, Ave, Ave Maria! Malo više pa greda za gredo raznobojnega cvetja, izza katerega se kot lilija dviga Lurška Gospa. Mnogi so kar naravnost dejali, da ne vemo, kaj imamo. Od grote mi je bilo slovo najtežje.

Pa tudi s pokopališčem sva se bila sprijaznila. Nekateri pospešijo korake mimo njega. Misel na smrt, ki se ob njem nujno zbudi, jim ni ljuba. A čemu bi človek zatiskal oči pred tem, kar je neizbežno? Bolje je, da se prej seznanimo s smrtjo ko pozneje. Jaz sem se rad gibal med

grobovi, jih popravljaj in krasil. Zadnje leto sem celo že "figral", kje približno bi utegnil kmalu biti moj zadnji zemski kotiček. Da mi bo tega še kdaj domovina odkazala, na to niti mislil nisem. Zato sem se tisto velikošmarno jutro kar težko poslavljaj od tam spečih bratov, katerim bi moral po človeški obsodbi že par mesecev prej družbo delati.

Od živih se pa jaz prav nerad poslavljaj. Zlasti še, če ima slovo nekam uraden, slovesen značaj. Najrajši jo udarim po francosko. Tudi topot sem samo tistim stisnil roko, ki so me slučajno srečali, ko sem hitel v avto. Ker me v tem oziru že poznajo, mi gotovo ni nihče zameril. Če mi je pa, naj oprosti. Da se bom poboljšal, mi glede Lemonta ni treba obetati. Želim njemu in vsem, ki v njem prebivajo, vse najboljše.

Nobel, dokler gre.

Pot iz Chicage v New York je dolga od 16 do 20 ur, kakor so pač vlaki. V starokrajskih okolnostih, zlasti še v taki moreči vročini, bi se je bolj bal ko cele vožnje preko oceana. A sem se poslužil ameriške udobnosti. Tokrat zadnjič. Nobel, dokler gre! Vzel sem pullman in sicer kar avtonomni pullmanov kupe. Spodnji prostori so bili namreč vsi oddani. V zgornjega lesti zame ni več posebno ugodno. Pa sem doplačal \$2.00 in bil sam svoj gospod.

Ko sta me P. Bernard in P. Aleksander v tisti zaboj potisnila, se mi je prve trenutke zdelo, da sem v grobnici. A sem se hitro udomačil. Najrajši bi bil zapel slavospev na avtonomijo. Česar človek potrebuje, da, vse, česar Amerikanec potrebuje — in ta potrebuje mnogo več — sem našel v tistem tesnem prostoru. A najprej mi je moral niger razložiti in nazorno pokazati njegove skrivnosti. Sploh, če se v Ameriki delj časa ne voziš po železnici, postaneš kmalu tujec. Novost spodriva novost, ena bolj praktična od druge.

V primeri z ameriškiimi železnicami so starokrajske kot okamenina. Tam vedno kaj novega, udobnejšega, tu desetletja nobene spremembe, nikakega napredka. Mislil sem bil, da so vsaj tisti stari vozovi, ki so imeli od zunaj klopi, po katerih so sprevodniki hodili od okna do okna listke ščipat, že zdavnaj v pokoju. A sem jih v napredni Franciji še videl na kolodvorih. Bili so lepo pobarvani, znamenje, da so vsaj krajevno še v prometu.

Tu se jasno vidi, kako dobra je konkurenca. V Ameriki so železnice v rokah zasebnih kompanij, ki so v neprestani konkurenci med seboj, katera bo potnikom nudila večje udobnosti. Odtod ta napredek. V Evropi so železnice večinom državne. Država nima in noče nobenega zasebnega konkurenta. Odtod ta okostenelost in okamenelost. S tem seveda nočem peti slave konkurenci na celi črti. Ima svoje senčne strani. A v omenjenem oziru se dobro obnaša.

Kar nerad sem se 16. avg. okrog 9. A. M. ločil od svoje potujoče celice, ki je bila veliko manjša kot moja v Lemontu, pa mnogo udobnejša. Še posebno sem to občutil, ko sem jo moral hočeš nočeš zapustiti. Kajti v New Yorku se mi je zdelo, da sem zviška v pekel padel. Neznosna vročina je butnila vame, da sem se skoraj sesedel. Kajti nikakega umetnega zračenja več, nobene veterne zoper dušečo soparo, pomešano z raznimi neprijetnimi vonji.

Moj tamkajšnji angel varuh, Mr. J. Koprivšek, organist pri slovenski župniji, me je vzel v varstvo in odpeljal na St. Marks Place, kjer je vedno naraščajoča sopara dobila še novo judovsko aromo. Kajti slovenska cerkva je menda edina krščanska zelenica v tisti judovski puščavi. Pri meni se prav za prav nima kaj potiti, a sem bil ves čas moker, kot bi ob dežju pod kapom stal. Na kak počitek naslednjo noč ni bilo misliti. Ko sem si opolnoči na tleh želel dobro jutro, sem zopet zlezal v posteljo, da tam brez spanja počakam dneva. Toda na kredit naslednje noči na odprtem morju še nisem preveč krvavo gledal.

Že v zgodnjih dopoldanskih urah 17. avg. sva z mojim angelom varuhom odrinila na pomol, kjer je čakala največja prekmorska ladja, velikanska "Normandia", ki je naznanila svoj odhod za opoldan. Brez običajnega romanja od Poncija do Pilata sva hitro vse uredila, da sem bil sredi dopoldneva že v svoji kabini. Tudi to sem si še kot Amerikanec zasigural. Bila je v turistovskem razredu, opremljena za dva. A sem sam kraljeval v njej, ker sem si bil tako izgovoril. V sezoni bi si te udobnosti ne mogel privoščiti, ali bi jo moral vsaj precej drago plačati. Zato sem čakal konca sezone, ko se laže dobi udobno in ceneno mesto na ladji. Mudilo se mi itak nikamor ni. Kabina je bila sicer notranja, a prostorna in dobro zračena, tudi z

lastno morsko pršno kopeljo. Postrežnik je celo en križ nekje staknil in ga obesil na steno, ko je videl, da sem duhovnik.

Kmalu za nama z Mr. Koprivškom so prišle na ladjo tri blage njujorške slovenske duše: Mrs. Fanny Zajc, Miss Cec. Remic in Miss Kat. Kepic. Ker hodijo tudi med tednom rade v cerkev — so pač izpod zvona domžalskega gospoda Franceljna — so me zjutraj pri sv. Cirilu izpazile in prišle k mojemu zadnjemu slovesu od Amerike. Med domačim kramljanjem in ogledovanjem ladje, tega orjaškega, luksuzno opremljenega labirinta, je hitro prišel čas, ko si je bilo treba seči v roke.

“Good bye”, Amerika!

Na poldne je šlo, ko se je ladja začela trgati iz objema celine. Čeprav je morje njen dom, je šlo težko. Bolestno je ječala in zdihovala. Kaj čuda, če so se čuteča srca potnikov in ostalih še teže trgala. Roke se niso več dosegle, da bi se še enkrat toplo stisnile. Le mahale so, kot bi hotele na perutih ponovno vpostati zvezo z dragimi na pomolu. Pridružile so se oči s svojo nemo, a vendar tako glasno govorico solza. Ko je bila tudi ta zveza pretrgana, so stopili v akcijo beli robci, posuti s srčnimi rubini. Končno je moral še daljnogled na pomoč, da se ti beli golobi niso prehitro v metulje spremenili. Dandanes ima zadnjo besedo slovesa že radiofonija.

Jaz se nisem poslavljajal ne od domačih, ne od domovine. K svojim dragim domačim sem se vračal, večinoma le k njihovim grobovom. Domovini se nikoli odrekel nisem. Svojo izpolnjeno aplikacijo za naturalizacijo, obenem s fotografijami, sem našel med svojimi papirji, ko sem “pokal”. Fotografije so sicer malo obledele, fant je pa še isti ostal, saj kosti se ne starajo, samo strohne. Tako so mi prav prišle za potni list. Seveda se ne mislim v tem oziru nikomur v posnemanje priporočati.

Kljub temu se mi je milo storilo, ko je srce zapelo tisto: “Oj zdaj gremo, oj zdaj gremo, nazaj nas več ne bo!” Amerika ima toliko lepega, privlačnega, naravnost očarujočega, da človeku nehote srce ukrade, ko je nekaj časa bival v njej. Morda začuti to šele ob slovesu ali celo še pozneje, ko se mu, razočaranemu v njegovih upih, ki jih je stavil v domovino, začne tožiti po Ameriki. S tem seveda ne mislim trditi,

da je v Ameriki vse nad vsako kritiko, kot večina tam rojene mladine priseljencev misli, in zato vse neamerikansko postrani gleda. To je janičarstvo.

Tudi ameriška Slovenija, zastopana ob slovesu po imenovanih blagih dušah, mi je prirasla k srcu. Mnogo zlatih src sem v teku let srečal na njenem narodnem otočju. Veliko jih je v teh letih zastalo. Večina s poslednjo tiho željo, da bi jim domovina postlala zadnjo postelj ob strani njihovih dragih, ki so šli pred njimi. A jim ni bilo dano, kot bo, vsaj upam, meni. Vrste ostalih, kot rečeno, se naglo redčijo. Gledati naš ameriški narodni čolnič, kako se potaplja, ne da bi ga bilo moč oteti, kajpada ni prijetno. S tega stališča mi je bilo slovo od ameriške Slovenije lažje.

Na valovih oceana.

Že prvi večer se je morje razmaknilo, da ni bilo videti nikakega obrisa suhe zemlje več. Saj “Normandia”, ko se pošteno zaleti, vozi nad 50 km na uro. Ker je bil dan izredno soparen in tudi prvovrstno zračenje ni moglo sopare pregnati iz njenih notranjih prostorov, smo dolgo v noč ostali na krovih. Vendar še ni bilo pravega običajnega ladijskega življenja. Je bilo še vse pod vtisom slovesa. Saj se potniki navadno šele naslednje dni razžive.

Topot se izjemoma ves čas niso mogli. Že šestič sem zdaj križal ocean, a tako vsestransko puste vožnje še nisem imel. Vzrok ni bil samo v tem, da v našem razredu in menda sploh na celi ladji ni bilo nobenega rojaka. Tudi ne v tem, da nisem imel nobenega stanovanjskega tovariša. Par jih je bilo v drugih razredih. Na ladji padejo vse stanovske, narodne, da, celo verske razlike. Vse, kar je v istem razredu, je kot ena družina bratov in sestra. Bili so še razni drugi vzroki. Večinoma so bili trgovski obrazi, v mislih zakopani v svoje trgovske konjunktore. To se je videlo že v bralnem salonu. Domala sama trgovska glasila. Samo z nekim Belgijcem, s katerim sva nekaj časa skupaj sedela na krovu, sem se nekoliko pobliže seznanil. Potožil mi je, da se razočaran vrača iz Amerike, ker ni našel takih trgovskih zvez kot je bil pričakoval. Menda je bil on samo eden izmed večine v našem razredu.

Celo na mladino je ta resnoba vplivala. Sicer je bila mladina razmeroma slabo zastopana, vendar tako, da bi nas bila lahko vse skupaj

v malo boljše voljo spravila. A še otroško igrišče je bilo večinoma prazno. Posebna otroška vrtnarica, oziroma varuhinja, jih je od vseh strani vabila in vodila na igrišče, jih skušala spraviti v židano voljo, pa se ji ni posrečilo. Kmalu so se vsi razbežali k svojim staršem.

Nadaljnji vzrok je bil ta, ker je bila vožnja preračunana samo na pet dni in je toliko časa tudi trajala. Za tako kratke dni se potniki ne navežejo tako drug na drugega kot na daljših vonjažh. Vsak si misli: saj bomo kmalu preko morja, in sam svoje niti dalje prede. Poleg tega smo imeli pa drugo polovico vožnje nemirno. Ni bilo ravno viharno. Pač pa se je temperatura temeljito spremenila. Prve dneve je bila silna sopara, potem pa tako hladno, da ni bilo moč dolgo na krovu vztrajati, kljub toplejši obleki. Ta skok je bil še morju prevelik in je začelo valoviti kot dolenjsko gričevje. In ladja, čeprav velikanka, jo je rezala kot gosi po suhem.

Mize in stoli po salonih so morali biti pri-trjeni, da niso zaplesali. Posodje v obednici je dobilo okove. In še je bilo treba paziti, da se ni kaj prevalilo. Meni je enkrat "kifelc" ušel kot ženin spred oltarja. Za njim jo je ubrala še nevesta juha, ko sem ju ravno mislil zvezati. Taki dnevi uduše še tako razigrano ladijsko življenje, kar pa naše itak ni bilo.

Kljub temu sem razen nedelje vsak dan maševal v razredni improvizirani kapeli. V nedeljo ni kazalo, ker je bilo prenevarno. Ko bi mi bil kdo kelih držal, da se ne prevrne, bi bilo še šlo. Vendar je bila ljudem dana prilika za sv. mašo. Iz tretjega razreda sta prišla dva v to določena duhovnika. Eden je maševal, drugi je ves čas držal kelih. Sicer je bilo le kak dober tucat ljudi pri sv. maši, med njimi tudi en ladijski častnik. Francoska katoliška obnova se na njihovih ladjah še zelo malo pozna . . .

Kljub družabnemu mrtvilu mi ni bilo dolg čas. Najprej sem se zatekel v bralni salon. A ta mi je malo nudil. Od dnevnega časopisja, čeprav ne najnovejšega, sem dobil samo par številčk dnevnika, ki ga izdaja "Christian science". Ti ljudje znajo najti mesto za svojo robo bolj kot mi katoličani. Od poljudnih revij sem našel dve številki jezuitske "America". Pa še te dve sta hitro zginili z bralne mize v neko omaro, da sem jih moral nazaj zahtevati. Za razne storije in romane, francoske in angleške, s kateri-

mi je knjižnica precej založena, mi pa ni bilo, kot tudi drugače ne.

Zato sem se rajši lotil Ferdinand Kuernberger-jevega: "Der Amerikamuede", ki sem ga imel s seboj. Krepko po naše bi se to reklo: "Amerike sit." Bolj milo pa: "Amerike naveličan". Je to kulturna slika Amerike iz tiste dobe, ko je naš Baraga pristal na ameriških tleh. Čeprav se je med tem v Ameriki na zunaj še vse spremenilo, knjiga le nima samo zgodovinske vrednosti, če je o tej sploh možno govoriti.

Zanimivo je namreč to, da je glavni junak te kulturne slike umišljeni Amerikanec Dr. Moorfeld, banatski Nемеc. Pisatelj Kuernberger, ki ga je bil poslal kot izseljenca v Ameriko, tudi nikoli ni osebno videl Amerike. Pa jo s svojim junakom Dr. Moorfeldom tako doživlja, kot bi najmanj en tucat let v njej preživel in pogledal za vse kulise njenega življenja. Trajno vrednost te kulturne slike je v opisu dvoboja med vzorom, ki ga priseljenec prinese s seboj, in resničnim stanjem, ter med novo in staro domovino z vsemi njenimi posebnostmi. Sličen dvoboj, če ne v podrobnostih, vsaj v bistvu, mora vsak ameriški priseljenec še danes bojevati in ga na ta ali oni način izbojevati.

Dr. Moorfeld se je Ameriki naravnost z oboževanjem bližal. Čujmo, kako jo pozdravlja, ko je zagledal njene prve motne obrise pred seboj:

"Amerika! Katero ime je vsebinsko bolj bogato ko to! . . . V dejanskem svetu ni moč imenovati nič višjega. Ono pomeni najmočnejši konec v koncertu človeških popolnosti. Kar je v Evropi nemogoče, je mogoče v Ameriki. Šele kar je nemogoče v Ameriki, je v resnici nemogoče" . . .

"Amerika! Sveta groza me objema pri pogledu nate. Groza veličine človeka, ki veje od tvojih bregov. Veličina človeka, kdo v Evropi jo čuti? Karl Veliki, Ludvik Veliki, Friderik Veliki! To so veličine starega sveta. Kar je poleg tega še velikega, je ali odlikovano ali pa pobešeno. O, umakni se, spomin na Evropo, cvetoči podobi te mlade zemlje" . . .

"Amerika! Blažena zemlja! Z vsemi sokovi naše evropske zgodovine se hraniš. A Evropejci smo njih najslabša, ti najboljša posoda. Azija je korenina, Evropa deblo, Amerika zelena in cvetoča krona drevesa človeštva. Pod raskavo skorjo Azije in Evrope se koti mrčes.

Na kroni Ameriki se ziblje in gostoli svoboden krilatec" . . .

"Amerika! Evropa je kot po legendi oni orjaški Krištof, ki je nesel drobceno dete čez vodo. A to drobceno dete je bilo njegov odrešenik. Ta odrešenik, ki ga je Krištof-Evropa prinesel čez morje, to si ti, Amerika, za vse ostalo človeštvo" . . . Tako in podobno nadaljuje pisatelj.

Da, taka boginja je bila našemu Dr. Moorfeldu Amerika, ko jo je z ladje prvič pozdravil in iskal njene roke, da jo poljubi. V čast si je štel, čim prej postati njen adoptiran otrok. Kajti komaj je v New Yorku stopil na ameriška tla, ni hotel več biti Dr. Muhrfeld, ampak Dr. Moorfield.

Z drhtečo dušo se je takoj vrgel v morje ameriškega življenja, da se napije njegove blaženosti, o kateri je tako sladko sanjal. A razočaranje je sledijo razočaranju že pri njenih vratih v New Yorku. Za Mr. Stauntove slavo-speve Ameriki, pri katerem se je nastanil in jih moral dan na dan poslušati, je imel že pomilovalen in ironičen nasmeh, če mu že ni upal dosti oporekati. Čim globlje v njeno notranjost je prodiral in čim bolj jo je od vseh plati proučil, tem bolj se je naveličal, dokler je ni lepega dne zagrenjen v domovino popihal. Pred vhomom v njujorško pristanišče so srečali drugo potniško ladjo. Z njenega nabasanega krova je jasno slišal radostne vzklike svojih nemških rojakov priseljencev: Živela svobodna Amerika! Kaj je on k temu dostavil, nam pisatelj ni zabeležil, pa si lahko mislimo . . . Jaz, ki nisem bil nikdar tak oboževalec Amerike in jo zato tudi nisem razočaran zapuščal, bi bil pristavil: Živela!

Bliže tebi, domovina!

Ko Amerikanec stopi na evropska tla, se mu zdi, da je že pred pragom domovine. Malo po 8. uri se v Parizu vsedeš v jugoslovanski voz in drugo jutro ob istem času si v Ljubljani. Tistega repka od Cherbourga oz. Havre do Pariza se sploh ne izplača omeniti. Kdor ne misli po francoski prestolici radovednosti pasti, kot jo to pot jaz nisem mislil, mu je samo to malo nerodno, da je med prihodom ladij, oziroma železniškimi zvezami s Parizom in odhodom tega vlaka slaba zveza. Eno noč ga je treba v Parizu čakati. Tudi ja sem ga moral. Izplača

se pa, ker ni treba potem do Ljubljane nobenkrat prestopiti.

Tu sem jo prvič med potjo malo polomil. Pa po krivdi pariških železniških uradnikov, ki jim je Jugoslavija kljub našemu zavezništvu še precej španska vas. Če moj nosač ni vedel za vlak z direktnim jugoslovanskim vozom, bi moral vsaj tisti vedeti, ki listke pregleduje pred odhodom na vlake. In ta me je napotil v vlak z internacionalnim vozom Dunaj-Bukarest. Ko sem njegovo in svojo zmoto spoznal, je bilo že prepozno. Pravi vlak je bil že odpihal. Ta, ki je kmalu za njim odrinil, me je potegnil samo do Bazla v Švici.

Z enega stališča mi je ta zmota kar prav prišla. Zakaj na potrdilo, danem na ladji, da sem poslal in plačal prevoz prtljage do Ljubljane, je stalo, da ga moram predložiti njeni prevozni zastopnici v Bazlu, sicer ne morejo garantirati, da bo prtljaga šla z menoj naprej. Ker sem sklenil v Bazlu počakati pravega vlaka drugega dne, sem to seveda lahko uredil. Le to me je malo skrbelo, kje bom čez noč in kje bom drugo jutro maševal. Kajti Bazel je pretežno protestantsko mesto.

Pa mi prideta dva mlada katoliška duhovnika naproti, ki mi povesta, da bo najbolje, če grem v "Katoliški vajenski dom". Tako sem storil in bil prav zadovoljen. Dom je v oskrbi sester frančiškank. Dobil sem lepo sobico, večerje, zajtrke in kosila, vse prvovrstno pripravljeno in dovolj, račun je pa samo 6 švicarskih frankov. Kapele za mašo zaenkrat nimajo v hiši, a je za duhovnike vse poskrbljeno v bližnji cerkvi sv. Klare.

Ko bi se kdaj kakemu duhovnemu sobratu kaj sličnega pripetilo ali če bi si hotel ogledati zgodovinski Bazel, naj se v ta "Kat. vajenski dom" zateče. Na kolodvoru naj vzame voz cestne železnice št. 2 in naj se pelje do Wettssteinplatz. Okrog protestantske cerkve, ki jo bo imel pred nosom, naj zavije, pa bo videl napis: Kath. Gesellenverein. V bližini si bo lahko ogledal mesto slovitega bazelskega cerkvenega zbora.

Dobro prespan in okrepcan, pa še ogret od evropskega sonca, ki sem ga šele v Bazlu zopet srečal, sem šel ob 2. pop. na vlak, ki bi me moral pravzaprav že isti dan zjuraj v Ljubljani izločiti. Izučen in opozorjen, da moram napovedati direktni voz Belgrad-Bukarest, ker tako je pisano na njem, sem bil kmalu sam v drugem

razredu. Skoraj bi bil vzkliknil: "O, srečna krivda, kogarkoli že, da sem ga včeraj zgrešil!" Kdo ve, če ni bil natlačen. Celó noč bi moral sede preždeti, česar sem se najbolj bal. Zdaj si bom pa sam svoj Pullman uredil. Do polnoči na eni klopi, po polnoči na drugi. A komaj sem si ta načrt zamislil, me je kar na celem posilil kašelj. Takoj sem zaslutil, da ne pomeni nič dobrega. In res sem zagledal v robcu kri.

Smrti pogledati v oči me ni bilo strah. Se že dobro pozna. A spričo okoliščin, v katerih sem se nahajal, se mi je trenutno kar zme-glilo pred očmi. Toda že v naslednjih trenutkih je tso-pilo predme vprašanje: Kaj zdaj? Ali naj potegnem zavoro sile, da se vlak, ki se je ravno začel pomikati iz postaje, ustavi, in se dam prepeljati v bolnišnico. Ali pa naj v vlaku počakam, kaj ima priti? Ko bi ne bil v pretežno protestantskem mestu, bi se bil odločil za prvo. Kajti pri taki bolezni zdravniki zahtevajo popoln mir. Tega pa evropske železnice s svojimi liliputanskimi vozovi, ki po dolgem preska-kujejo tračnice kot kobilice, ne nudijo. A sem to riskiral in ostal v vlaku, naj sledi, kar hoče. V kot sem se stisnil. Vzel iz žepa navadno sol, ki jo mora imeti bolnik moje vrste vedno pri se-bi, in skušal zaustaviti nadaljnji kašelj in krva-venje, kar mi je vsaj zaenkrat tudi uspelo.

Seve, v bronhije razlita kri me je vedno dražila h kašlju. Na vse načine sem ga dušil, da bi se rana znova ne odprla. Tako dolgih in mučnih ur, kot so bile tiste, v svojem življenju še nisem doživel. Radi tresenja, če ne radi dru-gega, je bilo vsak trenutek negotovo, kaj bo sle-dilo. O mraku smo prišli na nekdanjo avstrijsko, zdaj nemško mejo v Buchs. Tu so se na-valili v voz še nazijski carinarji. Javno prizna-nje jim moram dati, da so bili viteški napram meni, ko sem jim povedal, kako je z menoj. Celó ključé, ki sem jih ponudil, naj sami odpro moje kovčége in pregledajo, so odklonili. Samo dva švicarska časopisa so mi konfiscirali, ki bi jih itak ne bil bral.

Ko smo prišli na Tirolsko, je bila že noč. Iz sosednjih voz so romali potniki v jedilni voz k večerji. Jaz sem ostal na svojem mestu. Po-prosil sem mimoidoče, ki so bili slučajno Jugo-slovani iz sosednjega 3. razreda, da bi mi pri-skrbeli čašo mleka, češ da se mi je to in to pripe-tilo. Zastonj sem ga čakal. Nočem jih soditi. Morda so poskusili ustreči, pa niso uspeli. Po-

vedal bi mi pa nazaj grede lahko kdo, da so svoje storili, če so. Že po 9. uri sem isto željo izrazil sprevodniku. Ta me je pa potolažil, da prej ne bo mogoče kot v Inomostu, do katerega smo imeli še več kot poldrugo uro vožnje. Tudi iz tega se zrcali vse nazadnjaštvo evropskih že-lezniških uprav.

Čim bolj smo šli v noč, tem bolj občutno hladno je postajalo. V vse, kar sem imel na razpolago, sem se zavil, pa me je še treslo. Kaj naj napravim? Do Ljubljane je bilo še najmanj 10 ur vožnje med tirolskimi in koroškimi gora-mi. Obetal se je še večji mraz. Jo bom li pre-tolkel v takem stanju? Morda! Morebiti se bom pa zraven tega še pošteno prehladil, kar se s tako boleznijo zelo slabo sklada. Odločil sem se, da v Inomostu pretrgam vožnjo in se za-tečem v kako bolnišnico.

Malo pred 11. ponoči smo dospeli v Ino-most. Poklical sem postreščka, da ponese mo-jo prtljago v avto. Nato sem še sam počasi zle-zel iz vlaka. Kljub previdnosti se mi je zastala kri sprostila in za njo pojavila sveža. Toda ne v večji meri. Vozniku sem šepnil, naj me za-pelje v najbližjo bolnišnico usmiljenk. V 10. minutah sva bila v mestnem sanatoriju. Sestra nočna čuvarica mi je takoj odkazala sobo, nudi-la prvo pomoč in mi prinesla zaželjenega mle-ka. Ker ni bilo nobenega doktorja več pri ro-kah, sem šel kar k počitku. Zjutraj je došel specialist s klinike in me sprejel v svojo oskrbo. Tri dni, dokler je kri še nekoliko nagajala, sem moral biti kar v postelji. Naslednja 2 dneva sem šel vsaj lahko k sv. maši v kapelo. Zadnja dva sem pa tudi maševal.

To pa ni bila edina posledica tiste pariške zmote, ko so me v napačni vlak potisnili. Vsa ta reč me je stala okrog \$50. V Ameriki nisem v nobeni bolnišnici toliko na dan plačal kot tu. Deloma tudi zato, ker sem dobil na banki samo 2 marki 85 za dolar. Nemci znajo. Ta dragi-nja v bolnišnici ne gre na račun usmiljenk. Do-tični sanatorij je mestni. Sestre so samo strež-nice v njem, če so še. Že takrat niso vedele, kaj bo ž njimi. Prepovedano jim je bilo kakega bolnika nagovarjati, naj se da prevideti. Le kdor je sam zahteval duhovnika in sicer pisme-no, so ga smele poklicati. Križa, ali kakih sve-tih podob ne smejo v bolniške sobe obešati. To so seveda premučni izpraševalci vesti, ki bolni-kov ne smejo vznemirjati.

(Konec prih.)

DROBNE VESTI

P. Aleksander.

Čez tisoč deželnih občin (counties) je v Ameriki, v katerih noben katoliški duhovnik ne stanuje . . .

*

65 milijonov je v Ameriki ljudi, ki ne izpovedujejo nobene veroizpovedi, ali se pa udi- njajo raznim vrstam modernega paganizma. Amerika je še vedno dežela misijonstva.

*

42 milijonov je ljudi v Ameriki, ki pripada- jo raznim nekatoliškim sektam. Od teh jih pre- mnogo odpada leto za letom od svojega verstva in prestopajo v razne radikalistične organizaci- je. Amerika, dežela misijonstva.

*

Nad 50 misijonarjev odhaja leto za letom iz Amerike v tujine, da spreobračajo azijske in afriške pagane, ne govore statistike, koliko mi- sijonarjev ostane v Ameriki za ameriške pa- gane.

*

Homer Martin, predsednik detroitske avto- mobilske unije je zadnjič pričal, da bi vsak ko- munist hotel stopiti v semenišče in dolga leta hotel študirati, da postane duhovnik, samo, če bi mogel tak korak pomagati rdeči propogandi in bi vedeli, da bi koristil komunizmu. Tako po- nuja komunizem roko katoličanstvu.

*

V Akron, Ohio so zopet ponovili vsakolet- no navado v eni glavnih katoliških cerkva ondi: Nad pet sto zakonskih dvojic, med njimi čez 60 let in pod dvajset let stari zakonci, so obnovili zakonske obljube pred altarjem, na prav sloves- sen način. Te dvojice se zavedajo, da je zakon zakrament.

*

V Clevelandu so v občinskem odboru volili za postavko, da odločijo poseben dan za nabi- ranje fonda vseh, ki so bili v ameriški brigadi Lincolna in se sedaj povračajo iz Španije, kjer so se vojevali za rdečo vlado. Pa pravijo, da ko- munizem nima dobrih tal v Ameriki.

*

Znameniti bogoslovni kolegij Kanizianum, kjer je študiralo lepo število ameriških bogo- slovcov, so zavzeli Hitlerjanci. Rev. Mišič, žup- nik na hrvaški cerkvi sv. Pavla v Clevelandu je predsednik zveze ameriških duhovnikov, ki so

študirali na kanizianu — kolegij imenovan po svetem Kaniziju —, objavlja ta župnik, da se sedež kolegija preseli v Švico.

*

V Avstriji se bodo morali vsi frančiškani sekularizirati, to se pravi, sprejeti bodo morali nase obleko posvetnih duhovnikov in se posve- titi dušnemu pastirstvu na posvetnih farah. Ta- ko neznosne so razmere, v katere jih je spravila nova vlada.

*

Jugoslovanske članice raznih redov in kon- gregacij so po posredovanju jugoslovanskih oblasti že prejele dovoljenje, da se preselijo na postojanke svoji redov v Jugoslaviji.

*

Po dolgih letih je Anglija dovolila, da ima sv. oče svojega zastopnika v Londonu. Za to me- sto je bil imenovan William Godfrey, vodja an- gleškega kolegija v Rimu in naslovni škof v Cio.

*

Nov način Kristusovega misijonstva, uče- nje katekizma po pošti, ima najlepše uspehe. V St. Louis, Miss. šteje ta krožek že nad tisoč ko- respondentov.

*

67 let je tega, kar so v Parizu klali nedol- žne žrtve, ki so jih komunisti pridržali kot tal- ce. Na trgu, kjer se je dogajala krvava mori- ja, je ravnokar posvetil nadškof pariški, Ver- dier novo cerkev, ki so jo poimenovali "Cerkev nedolžnih talcev".

*

Vodja ruske brezbožne lige v Moskvi se v svojem letnem poročilu bridko pritožuje, da se mu inteligenca pri njegovem delu za širjenje brezboštva noče priključiti, zato njegova brez- božna propaganda nima uspeha, kot ga je pri- čakoval.

*

Brezbožna internacionalna liga je skleni- la, da posveti vnaprej posebno pažnjo na širje- nje brezboštva v Indiji. 10.000 teh brezbožnih misijonarjev bo šlo na delo v Indiji, da širijo hu- dičev evangelij.

*

V Ameriki je nekje katoliška cerkev, po- svečena Mariji, "Priprošnjici duš v vicah". Edinstvena moderna odlika Matere božje za njeno tisočletno delo priprošnje in odreševanja iz vic.

ODKRITA BESEDA VSEM, KI SE ZANIMATE

POČIL je glas, mogočno je počil in zanimivo mnenje svetu sporočil. Pri svetem Lovrencu v Clevelandu se je sprožil in še svetemu Štefanu v Chicagi besedo na usta položil.

Gospod Slapšak in oče Aleksander sta svoje mnenje povedala, v Amerikanskem Slovencu sta ga javnosti v pretresovanje postavila. Zanimalo je menda marsikoga, nobenega pa ne tako kot nas v Lemontu, na naših ameriških Brezjah.

Zdaj se naša javnost zanima, kaj mi na vse to rečemo, kaj bomo mi na vse to naredili. Mislimo si, da je treba sedaj prav jasno in brez ovinkov povedati, kako je z vso to rečjo. Berite in si vzemite k srcu, ako je kako mogoče.

PRVIČ: — Mi v Lemontu zelo želimo, da bi imeli kmalu novo streho nad seboj. Zavedamo se sicer, da smo naredili obljubo uboštva, ki nam nalaga, da smo zadovoljni z majhnimi rečmi in ne hrepenimo po velikih. Zato nismo nesrečni zavoljo slabega stanovanja in se v svojih porciunkulskih prostorih še kar dosti dobro počutimo. Vemo pa tudi, da narod že leta in leta pričakuje kaj drugega, in tudi to vemo, da do sodnega dne ne moremo shajati s prostori, ki jih imamo. Zavoljo tega nismo pozabili, da si moramo prej ali slej preskrbeti drugačno streho. Povemo celo to, da vsako leto naredimo bolj ali manj glasne načrte, da hočemo v kratkem zidati . . .

DRUGIČ: — Zakaj potemtakem ne pričnemo? To se lahko na kratko pove. Na roki nimamo denarja, zakaj sedanje vzdrževanje zavoda stane mnogo, nekako toliko, kolikor imamo vsako leto dohodkov. In to kljub temu, da ne zapravljamo brez potrebe.

TRETIČ: — Drugod marsikje zidajo na dolg, zakaj ne bi mi? Saj bodo ljudje pomagali, kadar bodo videli, da se je nekaj pričelo . . . Vse mogoče. Toda stvar je ta, da na vse to, kar imamo sedaj, niti poštenega posojila ne moremo dobiti. Banke ali druga denarna podjetja desetkrat premislijo, preden dajo od sebe groš. Kaj malega bi morda lahko dobili, toda mi smo mnenja, da je bolje nekaj poštenega postaviti, kadar bo mogoče, nego prčkati z malimi rečmi in končno ostati tam, kjer smo sedaj.

ČETRTIČ: — Zadnje čase imamo precej utemeljeno upanje, da se bo posojilo dobilo. Kje in kdaj, o tem bi bilo za enkrat še prezgodaj javno govoriti. Torej ne moremo dosti zagotovo reči, da se bo izpolnila Rev. Slapšakova "zahteva", da mora prihodnjo jesen stati nov samostan v Lemontu. To pa vendar damo v javnost, da nekoliko upanja — imamo . . .

PETIČ: — Zdaj je pa vprašanje, ki naj ga naši prijatelji in dobrotniki sami rešijo. Vprašanje je pa tako: **ALI NAJ ČAKAMO Z APELOM NA JAVNOST** do takrat, ko bomo začeli zidati — ali naj pa najprej začnemo nabiralno kampanjo za prostovoljne prispevke, da vidimo, če in v koliko nas bo narod podprl . . .

ŠESTIČ: — Vi vsi veste, kako je. Naj se snuje cerkev ali dvorana ali šola ali kaj drugega, mnogo ljudi se vedno najde, ki pravijo: Kadar boste začeli, bomo pa dali. Ali ne boste vi ravno tako rekli, če vas pocukamo za darove . . .? Kdo ve . . .?

SEDMIČ: — Če se oprimemo tega prepričanja, ali ne bomo morebiti prišli v zadrege, ki bodo nepremagljive? Kdo ve?

Bolj varno je gotovo, da se na to ne zanašamo preveč. Že večkrat se je zgodilo, da so na ta način marsikje "noter padli".

OSMIČ: — Če začnemo kolektati in zbirati fond za zidanje, pa bi morebiti šla stvar počasi naprej, ali se nam ni zopet bati, da bodo ljudje postali nepotrpežljivi in še bolj nezadovoljni z nami kakor so sedaj? Kajti to je gotovo, da za enkrat še ne moremo napovedati časa, kdaj se bo pričelo. Torej — kaj naj naredimo?

DEVETIČ: — Po vsem tem, kar je prišlo v javnost od sv. Lovrenca in potem od svetega Štefana v Amerikanskem Slovencu, moramo vendar nekaj narediti. Tedaj še enkrat: **KAJ BOMO NAREDILI?** Zavoljo varnosti ne bomo naredili tistega, kar je omenjeno v šesti in sedmi točki tega oglasa, ampak bomo rajši naredili tisto, kar pove osma točka. Natančneje o tem pa berite v deseti točki, ki pride takoj sedaj na vrsto.

DESETIČ: — S tem je stvar sprožena zares. Mi bomo še naprej gledali z na široko odprtimi očmi, kje se bo dobilo posojilo. Zakaj to vemo, da brez posojila ne bomo mogli začeti. **OBENEM PA S TEM OTVARJAMO NABIRANJE DAROV OD DOBROTNIKOV IN PRIJATELJEV.** Ti darovi, če bodo prihajali, nam bodo dajali toliko več korajže, kolikor več jih bo. Mi bomo od novega leta dalje vse take darove devali v poseben fond, **FOND ZA ZIDANJE**, in se ga ne bomo lotili v nobene drugačne namene. Tudi bomo v listu **AVE MARIA** vsak mesec sproti sporočali imena darovalcev in svoto, ki nam bo v ta namen poslana. Tako bo lahko vsakdo videl, kako nam gre in koliko smo od meseca do meseca bliže cilju.

Ta reč bo torej nekako taka kot se goди pri raznih farah, ki imajo v načrtu novo cerkev ali kako drugo novo poslopje. Koli-

ko moramo imeti, da se bo začelo, ne odvisi toliko od nas kot od dobre volje denarnih zavodov, pri katerih bomo skušali dobiti posojilo. Od časa do časa bomo sporočali v listu, koliko bliže cilju smo dospeli.

ENAJSTIČ: — Končno pristavljamo še to, da nam bi bila dobrodošla privatna posojila brez obresti ali z nizko mero obresti. Ako bi mogli takih posojil dobiti precej, bi seveda s tem mnogo hitreje prišli do cilja. Vprašanje pa je, če se bodo naši med našimi prijatelji taki, ki bi nam taka posojila zaupali. Ako je kdo, naj se oglasi in bomo z veseljem stopili z njim v dogovor.

* * *

Tako torej stoji naša reč. Če smo bili preboječi in predobrosrčni v preteklosti ali ne, če smo prepuščali drugim preveč prosto polje glede kolekt, v to se na tem mestu ne bomo spuščali. Tu je na mestu samo beseda, jasna in odkrita, kako stojimo. To smo povedali. Zdaj pa prosimo naše ljudstvo, ki mu je naša stvar pri srcu, da to našo objavo z blagim srcem na znanje vzame.

In to prosimo, prav lepo prosimo: **KDOR MORE, NAJ ZDAJ POKAŽE, DA JE Z NAMI.** Pokaže naj s tem, da pošlje svoj prispevek čimprej in nas s tem podpre. Zelo nas bo veselilo, če bomo mogli že v februarški številki navesti število imen in svoto darov.

Za dobrotnike bomo seveda vsak dan molili in se jih spominjali pri svetih mašah. Na vse in vsakega posebej bomo klicali posebno varstvo naše Marije Pomagaj v Lemontu.

V pošiljkah blagovolite označiti, da svoj dar pošiljate v **FOND ZA ZIDANJE.**

Srečno novo leto Bog daj Vam in — nam!

OO. FRANČIŠKANI,
Box 608, Lemont, Ill.

CVETJE-MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

(Konec)

“DOPOLNJENO JE.”

NASLEDNJE jutro po sveti maši sem klečal v zahvalni molitvi v zakristiji pri sveti Magdaleni. Kar se odpro vrata in sestra Veronika vstopi. Takoj sem videl, da jo je privedlo veselo razburjenje.

“No, častita sestra, kako je kaj? Ali ste spet videli prikazen? Morala je biti prav majhna in prijazna, zakaj zdite se mi zelo vesela.”

“O, gospod Alojzij, res sem zelo vesela. Pa zakaj bi ne bila? Saj je Gospod sam dejal: Večje veselje bo v božjem kraljestvu nad enim spreobrnjenim grešnikom ko nad 99 pravičnimi. Zakaj bi tedaj mi ne bili veseli, ki tudi pripadamo tistemu božjemu kraljestvu?”

“Ali se je zgubljena hči vrnila?”

“O, vrnila se je, vrnila. Ko ste vi odšli sinoči, je prišel drug duhovnik in ji dal vse zakramente. Zdaj je žena vsa srečna. Mirna je in popolnoma vdana. Dobro ve, da ne more več dolgo živeti, toda kar vesela je, da prihaja smrt. Mene hoče imeti neprenehoma pri sebi. Za roke me drži, kadar sem pri njej, in me sprašuje tako čudne reči.”

“Na priliko?”

“Vprašala me je, če sem angel. Povedala sem ji, da sem prav navaden slaboten človek, da pa mislim priti nekoč za njo v nebesa in tam bova obe kakor dva angela. Potem je rekla, da ona ne bo mogla biti med angeli, ker je toliko grešila. Zadovoljna bo, če uide peklu. Seveda sem ji veliko pripovedovala o božjem usmiljenju in o Zveličarjevi odrešilni krvi. Tako sem jo menda popolnoma potolažila.”

“Lepo to, sestra. Meni se zdi, da niste samo angel, ampak tudi tako dobra pridigarica, da še očeta Hipolita posekate.”

“Ravno prav, da ste omenili gospoda mi-

sijonarja. Zdaj sem se spomnila, zakaj sem prav za prav prišla.”

Smejal sem se.

“Sestra, vi ste res čudno bitje. Največkrat pozabite tisto, kar je najbolj važno.”

“Res, slabo pamet imam. Toda poslušajte. Mabel spet in spet vpraša, zakaj ji ne pokličemo očeta Hipolita. Venomer ponavlja: Saj vem, da mi bo odpustil. Tako ljubezniv je njegov pogled. Ne morem mirno umreti, dokler ne slišim iz njegovih lastnih ust, da mi je vse odpuščeno. Stokrat sem ji povedala, da ima vsak duhovnik enako oblast kot oče Hipolit. Pa je vse zastonj. Pravi, da to sama ve, ampak če bi ji oče Hipolit kaj takega povedal, bi lahko odpuščanje kar otipala. Tudi sama si mislim, zakaj ga ne bi poklicali. Saj je tako dober, gotovo bi rad prišel.”

“Draga sestra, saj ne veste, kaj prosite. To ne more biti in ne more.”

Sestra me je zelo začudeno pogledala, ampak zadovoljna ni bila. Kar naprej je gostolela in silila vame.

“Saj je še sam Jezus prišel k ubogi Magdaleni, ko je iskala njegovo mrtvo telo tisto velično jutro . . .”

“To je vse res, sestra. Ampak oče Hipolit ni Kristus in Mabel ni Marija Magdalena.”

Še vedno je nisem prepričal. Kar naprej mi je gledala v oko in mirno nadaljevala:

“Ali pa ni nekoč rekel moder mož: Duhovnik je drugi Kristus?”

“Tudi to je sicer res, toda . . .”

“Vidite, zakaj potemtakem ne bi oče Hipolit stopil pogledat Mabel, ki je precej precej podobna Mariji Magdaleni. Saj ne morete odreči, gospod Alojzij. Ko bi slišali, kako prosi . . . In tik pred smrtjo . . . Ali ni imela že dovolj bridkosti in ali ni dosti težak njen križ . . .?”

Delal sem se kar moč trdega in sem odvrnil:

"Tisti križ si je sama iztesala. Ni ga ji poslal Gospod Bog."

Tudi to je ni ostrašilo. Tako proseče me je pogledala ko takrat, ko sem jo prvič srečal pred hišo gostilničarke pri črnem mačku . . .

"Čeprav si ga je sama naredila. Toda zdaj se kesa. In če ji je Jezus odpustil, zakaj bi ji mi ne mogli?"

Čustva so jo premogla in solze so jo oblile. Premagan sem stal pred njo.

"Pa naj bo, sestra. Oče Hipolit mora videti Mabel vsaj za hip, pa če ima to njemu samemu zadati smrtni udar."

Prišle so mi spet na misel besede sv. Pavla: Kako nerazumljive so božje sodbe, kako neizsledljiva njegova pota . . . Torej Henrikov: Dopolnjeno je . . . še ni mogel biti izgovorjen . . . Donesel je že bil križ na Kalvarijo, križan še ni bil . . . Zdaj mu je treba ponuditi jesiha in žolča . . . In zakaj ne? Njegov učitelj Kristus ga je pil, učenec pa ne more biti nad učiteljem . . .

Priznati moram, da že dolgo nisem več verjel v takozvani slučaj. Preveč jasno sem imel pred seboj čudovito vodstvo božje Previdnosti, ki je nadzorovalo vse naše korake. Ali naj se sedaj v tem tako važnem trenutku upiram božji Previdnosti? Nisem mogel. V srcu sem bil že odločen, da stopim v samostan in spregovorim težko besedo s prijateljem Henrikom.

"Tako torej, sestra Veronika. Vidim, da ste močna zapovedovalka in vaša volja se mora izpolniti. Vrnite se nazaj k svoji bolnici in ji dajte še več tolažbe iz zaloge svoje mistične teologije."

Odšla je. Seveda ne brez obilnih zahvalnih besed. Vse na njej se je smejalo od zadovoljstva.

Pred menoj se je pa dvignila naloga, ki je bila pač najtežja dotedanjega mojega življenja. Treba je bilo, da odprem komaj napol zaceljene rane srca, ki je toliko pretrpelo. Moral sem poklicati iz groba tisto strašno preteklo življenje, ki je imelo ostati mrtvo na veke, ter ga postaviti Henriku pred oči. Z lastno roko sem mu moral nesti kisa in žolča. Toda prepričan sem bil, to je božja volja.

Obstal sem pred samostanom in pritisnil na zvonec. Vrtar se je prikazal in vprašal sem ga:

"Ali bi mogel govoriti z očetom Hipolitom?"

"Bojim se, da ne bo mogoče, gospod. Do konca postnih pridig ne sprejme žive duše, potem pa misli takoj nazaj v Bordeaux . . ."

"Upam, da me bo sprejel, če mu sporočite moje ime."

"Žal, gospod, ne verjamem, da bi. Še škofov in drugih takih odličnjakov ni maral k sebi."

"Vseeno, brat, poskusite. Recite mu, da želi govoriti z njim duhovnik Alojzij Sterne. Ko bo slišal to ime, sem kar prepričan, da bo naredil veliko izjemo."

Brat vrtar se je smehljal in prikimal. Poznalo se je pa na njegovem smehu, da nič ne verjame moji lahkovernosti. Odšel je in sam sem ostal v majhni sprejemnici. Minilo je nekaj trenutkov, ki so bili zame polni prečudne tesnobe. Pa že se je vrnil brat in nič več se ni neverno muzal.

"Oče Hipolit bo vsak čas tukaj."

Globoko se mi je poklonil, preden me je pustil samega. Menda je mislil, da sem velik cerkveni dostojanstvenik, ki se je nalašč preoblekel v navadnega duhovnika. Drugače si ni mogel razlagati Hipolitovega vedenja, ki je bil pripravljen sprejeti mene, dočim je škofo odganjal.

Ni bilo dolgo, ko sem zaslišal korake. Srce mi je tolklo kakor takrat, ko sem šel mali Aniti kupovat punčko. Toda že je stal pred menoj oče Hipolit, moj Henrik de St. Pierre. Zelo lepo se mu je podala pomenljiva dominikanska halja. Obraz mu je bil blede kot iz voska, pa tako prozoren, da se mi je zdelo, da vidim skozenj v neizmerne prostore neprodinre večnosti.

"Kako je kaj, dragi Lojze?"

Že me je imel v tesnem prijateljskem objemu. Toda ni čakal mojega odgovora, kar naprej mu je tekla beseda.

"Moraš mi oprostiti navidezno mrzlotu, ko ti nisem pisal in te tudi pogledat nisem prišel. Ni bilo dneva, da ne bi mislil na te in na vse druge, ki so mi bili prirasli k srcu. Pri sveti maši se vas vseh spominjam in vas pozdravljam v presvetem Jezusovem Srcu. Toda tako sem utopljen v svoja sveta opravila, da me vsaka najmanjša reč raztresa, ki ni naravnost v zvezi z mojo službo. Zato skušam biti daleč od vsega posvetnega in se obdajam kar mogoče z duhovnostjo, da ostajam tako bolj sposoben za boj zoper hudobnega duha."

"Dragi oče, ni se treba opravičevati. Po-

znam tvoje srce in prav lahko razumem tvoja čustva."

Kar nisem mogel tako po domače govoriti ž njim kot v prejšnjih časih. Tako čudno vzvišen se mi je zdel. Stal je pred menoj, kakor da ne pripada več temu svetu. Tudi zato nisem mogel biti ž njim tako domač, ker me je skrbelo, kako bom napeljal besedo na stvar, ki me je bila uvedla k njemu. Toda treba je bilo z besedo dan.

"Oče, zelo žalostna okolnost me je privedla sem. Samo ljubezen do Boga in do umirajočega bližnjega me je pripravila do tega vzroka. Ako bi te ne poznal in ne vedel, kaj vse znaš prenesti, bi se bil do zdnjega branil priti s to prošnjo pred svojega Henrika. Prinesel sem kisa, ki je z žolčem pomešan, in ne kaže drugače ko da ga piješ."

"Kaj pa je takega, dragi Lojze, da moram vzeti nase? Kaj si mi prinesel, ali bolje rečeno, kaj hoče moj Učenik od mene? Kar povej in odzval se bom s Samuelom: Tukaj sem, Gospod."

"Henrik, čuj! Mabel Stanley ni mrtva, — pak tudi dolgo živela ne bo."

Kakor električna iskra ga je pretreslo. Iličje se mu je stemnilo in ustnice so se mu susnile. Toda vse to le za hip. Bil je zadnji dvoboj med mesom in duhovnostjo v njem. Naslednji hip je bil miren in zbran.

"Kje je Mabel?"

"Na smrtni postelji v privatni hiši znane ulice v Parizu. Mala Anita, sedaj sestra Veronika, jo je bila privedla tja iz stolnice Notre Dame. Tam je obnemogla med pridigo o ženi, ki je bila grešnica. Spoznala te ni, ali tvoja topla beseda o nesrečnih grešnikih jo je zadela v srce. Sestra Veronika je prišla tudi mene poklicat. Ženska je bila na smrt bolna, pa je nisem mogel pregovoriti, da bi si dala poklicati kakega drugega duhovnika. Zahtevala je tebe in samo tebe. Šele ko sem ji povedal, kdo si ti, se je uklonila in si dala poklicati drugega duhovnika. Poučili so jo in sprejeta je bila v naročje Cerkve. Kljub vsemu temu nima še pravega miru in na vso moč prosi, da prideš ti sam k njej in ji izrečeš besedo odpuščanja."

Oče Hipolit se je obrnil in pokleknil pred križ nad klečalnikom. Le nekaj hipov je ostal nepremakljiv, potem se je dvignil in odločno dejal:

"Lojze, pojdemo!" —

Sestra Veronika je čakala pri vežnih vratih. Ko je zagledala Hipolita, je pokleknila in prejela od njega blagoslov. Pokazala mu je sobo bolne Mabel, nato se je vrnila k meni in spustila sva se v pogovor.

"Prav še pravočasno je prišel," mi je pošepetala.

Le nekaj minut je poteklo in oče Hipolit je stopil iz sobe. Obraz mu je bil čudno spremenjen. V očeh mu je sijala svetloba, ki je očitvidno prodirala meje časnosti in se ustavljala nekje v večnosti.

"Dopolnjeno je!"

Samo te besede je spregovoril, ko je stopil mimo mene in se sam vrnil v samostan. Sestro sva stopila k bolnici. Mabel Stanley je še živela, toda pojemala je naglo kakor ugašajoča lučka. Globok mir ji je odseval s posinelega obličja. Ozrla se je na naju in v njenem pogledu sem bral hvaležnost, ki bi napolnila ves svet.

"Ali ste srečna, Mabel?" je dihnila sestra.

"Zdaj sem srečna . . . On mi je odpustil... tudi Kristus mi bo . . ."

Več ni mogla reči. Nekaj hipov po teh besedah je izdihnila dušo. Tudi zanjo je veljala Henrikova beseda: Dopolnjeno je . . .

Veliki petek popoldne. Katedrala Notre Dame je bila natlačena do zadnjega kotička. Oče Hipolit je imel zadnjič stopiti na prižnico. Naslov govora je bil napovedan z besedami: Kristus križani.

Bil sem med poslušalci. Veličastna postava očeta Hipolita se je prikazala na govornici. Mirno in premišljeno je napovedal besede svetega pisma:

"Bil je ranjen z našimi grehi . . . z Njegovimi ranami smo bili ozdravljeni."

Sledila je pridiga o trpljenju in smrti Gospodovi. Tako živo nam je opisoval veliko žalostno Zveličarjevo, da smo jo skoraj videli pred lastnimi očmi. Solze so nam igralle v očeh, ko smo šli v duhu za Njim po križevem potu. Že smo dospeli na Kalvarijo in pred nami je visel Križani. Oče Hipolit je za Njim ponovil besede:

"Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo."

Po teh besedah je pridigar obstal kakor izčrpan. Nanovo se je obvladal in spregovoril z jasnim glasom:

“Danes boš z menoj v paradizu.”

Zdelo se nam je, da čujemo grom in gledamo pred seboj bliske nad Kalvarijo. Počasi in kakor s pojemajočim glasom je oče Hipolit zaključil:

“Dopolnjeno je . . .”

Bile so njegove zadnje besede. Vsa množica v ogromni cerkvi se je zganila kakor v neznanu grozi. Pridigar je dvignil roke kakor v molitev, se opotekel in se zgrudil na prižnico.

Oče Hipolit — moj prijatelj Henrik de St. Pierre — je bil mrtev. Preveč je bilo napora, preveč bolečega veličastva.

Prišla je težko pričakovana dopolnitev.

— — — — —

Ko sem se vračal od Henrikovega pogreba, je zrasla v duši odločitev, da je sedaj čas za moj povratek na Angleško. Prišel sme bil na Francosko študirat bogoslovje, toda okolnosti so nanesele, da sem ostal ondi celih dvajset let. V tej dolgi dobi sem srečal toliko različnih značajev, kolikor sem videl različnih obrazov na ljudeh. Obrazi so nekateri lepi, drugi manj lepi in celo grdi, prav tako je glede značajev. Toda ne najdete človeškega obraza, ki nima nobene napake, tudi ne tako grdega, da bi ne bilo vsaj nekaj privlačnega na njem. Isto velja o značajih. Ljudje nismo ne angeli ne vrage. Oboje se meša v nas. V nekaterih prevladujejo angelske poteze, v drugih vražje. Toda niti angelski ljudje niso brez napak, niti satanski ne brez vsake sledi čednosti.

S težkim srcem sem se poslavljal od prijateljev in znancev, ki smo si postali dobri v teh letih. Zlasti mi ni bilo lahko reči zbogom prijatelju Bernardu. Kolikokrat mi je njegova družina prganjala oblake z lic in iz srca! Še ob tem zadnjem slovesu mi je Bernard obetal, da bo pošiljal za mano svoje medicine, obveze in obliže. Porednež do zadnjega hipa!

Potem pa slovo od sestre Veronike. Ne bom popisoval, kako mi je bilo pri srcu. Zadnja nacija misel je bila: Vidimo se zopet nad zvezdami . . .

Tako sem torej odšel in dobil majhno župnijo na Angleškem. Popolnoma novo življenje se mi je odprlo. Pa ga ne mislim opisovati. Dovolj je zvedel prijazni bralec o meni in mojem početju, skrajni čas je, da mu v duhu sežem v roke in tudi njemu rečem: Z Bogom!

“VEČNI POPOTNIK” SE PRIPRAVLJA

Najžebo Kdorče.

BREZ vaje in učenja ni nič, smo slišali že stokrat in tisočkrat. Pa gre pametna beseda prevečkrat skozi eno uho noter, skozi drugo spet ven. Na svetu pa vse pri starem ostane.

Naš “Večni popotnik” — brat Antonin — je pa drugačen tič. Česar se loti, za vse se dobro pripravi. Modrosti si nabira iz življenja, pa tudi iz knjig in pametnih listov. Ko hodi po svetu, to sami veste, da ne prodaja samo našega lista, ampak tudi življenjsko modrost.

Pred meseci je bral Bogoljuba. Pisano je bilo, kako je grški modrijan Sokrat hodil po Akropoli v Atenah od spomenika do spomenika, ki so ondi stali v obilnem številu, in je vsakega vbogajme prosil. Razume se, da mu kameniti možje niso nič dali, še v uho me piš mu nobeden ni rekel.

Ljudje so pa rekli — kdo bi jim zameril besedo? — da je Sokrat zgubil kolesce. Vseeno so ga vprašali, zakaj tako neumno okoli kamenitih možakov trapa. Pa jim je modro odgovoril:

“Vem, da mi ne bodo nič dali. Nič jim ne zamerim, ker vem, kako je ž njimi tam gori. Ampak kadar hodim okoli živih ljudi in vbogajme prosim, pa mi ničesar ne dajo, mi ni lahko pri duši. Včasih se bojim, da mi uide nepotrpežljivost. Zato sem se vadil okoli kamenitih ljudi, da se privadam tudi kamenitih src, ki jih živi ljudje tolikokrat nosijo v prsih . . .”

Ljudje so razumeli in spoznali, da Sokrat ni imel kolesca premalo. S svojim čudnim početjem je učil sebe in druge velike modrosti življenja.

To je torej bral naš popotnik v Bogoljubu, ki k nam čez morje prihaja. Nič ni rekel, ko je prebral. Nam vsem se je zdelo, da je vsa zadeva končana.

V prvih decemberskih dneh je pa možu naenkrat zavrelo. Videli smo ga, kako je hodil po lemontskih gričih od hrasta do hrasta in trkal na njihova raskava debla. Dvakrat, trikrat je potrkal, potem je menda mislil, da se je v mrzlem deblu odprlo. Nasmeljal se je in za-

čel govoriti s prijaznim obrazom :

“Kako pa kaj pri vas? Ali bomo kaj naredili za Ave Marijo? Jo boste ponovili, saj veste, naročnina je do konca minila . . .”

Hrast ne gane, kakor je že Koseski trdil v svoji pesmi, “naš slovenski oratar” Antonin pa ni kakor hrast in se takoj preseli k sosedovim. Potrka zopet na raskavo deblo, dvakrat, trikrat, in prične od kraja :

“Dober dan vam voščim. Kako pa kaj pri vas? Ali bi se naročili na Ave Marijo? Zdaj imamo novo metlo v lemontskem officu, pa mi je naročila, da moram tudi nove dobiti, ne samo stare nazaj sprejemati. Kako ste kaj dobre volje pri vas za tako reč?”

Hrast strmi pod zimsko nebo in ne reče ne bev ne mev. Večni popotnik pa neugnan stopa naprej od soseda do soseda in ponavlja svoje prijazne besede kot bi mu jih narekovala kavka s hrastovih vrhov. Ne utruja se, še pota si ne obriše s čela, še usekniti se nima časa med trdim delom. Niti enkrat se mu ne nagubi obraz v znamenje slabe volje, kar naprej jo maha od vrat do vrat in ko se poslavlja, vselej pozabi zapisati ime in stisniti groš v prazen žep.

Tako je šlo že skoraj celo popoldne. K sreči se je nova metla v officu prej utrudila ko brat Antonin na hribu in je šla na sprehod in na frišen zrak po hribu navzgor. Tiho je šla in je menda očenaš na skrivnem molila za uspehe in druge take dobre reči. Ko tako stopa, zapazi početje “večnega popotnika”, se ustavi, poslušša, se čudi, zmaje z glavo, stegne roke, skoraj zakriči na pomoč. “Večni” bo moral očitno v norišnico, kdo bo šel na kolekto po novem letu, to je novi metli po glavi rojilo. Pa je bila preveč sebična ta misel, treba je bilo naprej na usmiljenje misliti. In novi metli se je “večni” zasmilil in ga je po bratovsko nagovorila :

“Ali si popolnoma strapal, človeče božje, ali se ti samo polovica koleščkov narobe vrtili?”

“Večni” je za hip prenehal s svojim potovanjem in brezasto pogledal v smeri proti novi metli.

“Kadar sem na kolekti, se za drugo ne menim, in hočem imeti popoln mir. Pusti me in cokljaj in brkljaj svojo racavo pot, da mi bussinesa po neumnem ne zbrčkaš.”

In je spet potrkal na raskavo deblo in po-tožil prijaznim ljudem :

“Kar za menoj hodi ta nova metla iz Le-

monta in me drega od vseh plati in bi rada vsak dan novih dva koša. Bodite vsaj pri vas tako prijazni in se naročite na list. Ali pa pojdite sami kam vprašat in mi dobite kaj novih. Ave Maria je list, da ga para nima pod soncem.”

Spet odgovora nič, spet bo treba s praznim žepom k sosedom. Nova metla se zgrozi, obrne pot navzdol, že teče in galopira, že vpije in kliče, naj pridemo vsi drugi pogledat neverjeten teater na hribu. Odzvali smo se in hiteli in slišali in videli vse. Tudi stara metla je bila med množico. Izvolila je samo sebe za predsedniško mesto in je začela dajati povelja. Poveljevala je in komandirala, da je treba “večnega” spraviti s hriba, pa da ne bo ušel, ga je treba najprej previdno obkoliti, zastaviti mu pot in ga ukleniti kot se spodobi vsem tistim, ki se jim kolesca narobe vrte. Vse je kazalo, da se bo stvar strokovnjaško izvedla.

Tedaj se “večni” ustavi, obrne hrbet, novi metli pa brezast obraz. Zine dvakrat, zine trikrat, četrtič pozabi usta zapreti in na ves glas po domače pove :

“Le kaj brkljate za mano, ko ne vajste, kaj dejlam po svejti. Že dolgo nejsem bil nič na kolekti, pa se bojim med ljudi. Sem bral tisto od Sokrata, kako se je vadil in uril v čejdnosti potrpljenja. Kamenitih spomenikov nej tju-kaj v Lemonti, sem si pa hraste za mušter vzel. Po novem lejtji bo trejba v Kleland pa še bolj djeleč na East, pa se ne vej, kakšne volje bodo lejtas. Morde nič bolj mehki kot naši hrasti po zimi. Well, na vse je trejba biti priprav-ljen.”

Tedaj smo razumeli in videli, da je vse v redu in da ni druge boleznj v našega “večnega” glavi, ko nekoliko preveč Sokratove modrosti. Pa smo si mislili: Vsaj enemu človeku je koristilo branje Bogoljuba, ki k nam čez morje prihaja. Ker je popotnik ravno končal za tisto popoldne, smo ga povabili s hriba in mu dali trdo zaslužene malice. Tako se je zadeva prav fletno končala.

Gospod Najžebo Kdorče, ki je tole popisal, ima pa prav tiho željo, ki se glasno takole pove: Naj bi to pisanje imelo več uspeha kot ono v Bogoljubu, ki k nam čez morje prihaja. To se pravi, naj bi si k sreči vzeli to branje vsi, ki vas bo brat Antonin med novim letom in veliko nedeljo s trkanjem na vrata, na srca in na — žepe obis-

(Konec na strani 36.)

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

GOTOVO je Slovencem dobro znana povest "Fabiola" ali "Cerkev v katakombah", ki jo je spisal sloveči angleški kardinal Wieseman. Ta povest ni seveda kot taka zgodovinsko resnična, ampak avtor, ki je sam obiskal katakombe in druge kraje, ki se omenjajo v tej povesti, je povzel prizore iz nekoliko ločenih časov in krajev ter jih združil v živo in mično povest, ki nam mojstersko predočuje krščanstvo in tudi poganstvo prvih stoletij Cerkve. V tej povesti najdemo tudi sv. Nežo. Ker pride njen praznik ravno ta mesec, se spodobi kaj povedati o njej. Kar bo zdaj sledilo, razen kar je v oklepjih, je dobesedno vzeto iz knjige "Fabiola", toda samo tisto, kar se več ali manj tiče sv. Neže. Ker je pa preveč za pričujočo številko Ave Marije, bo se nadaljevalo v prihodnjih številkah.

(Fabiola je bila ponosna, bogata Rimljanica, ki je imela, kakor je bila navada tedaj, svoje sužnje. Ena teh suženj je bila Sira, ki je bila kristjanka, česar ni vedela Fabiola. Nekoč je prišla s Fabiolo navzkriž. Fabiola je v svoji jezi z bodalcem globoko ranila Siro na roki. Rimljani so smeli tudi ubiti svoje sužnje, če so hoteli. Zdaj pa pride sv. Neža v povest.)

Prijateljica.

Videli smo, kako hrupno se je končal pogovor med ponosno Rimljanko in revno sužnjo. Lahko se je torej zgodilo, da je nekdo prišel noter do Fabioline sobe, pa ga ni zapazila, posebno ker v rimskih hišah večjidel niso duri delile sobe od sobe, ampak pregrinjala. Ko hoče Sira torej zapustiti sobo in se obrne durim, kar plašno odskoči: pred temno-rdečim pregrinjalom je stala v belo-leskeči obleki dobro znana oseba.

Bila je prišla deklica, skoro še v otroških letih, v čisti beli obleki in brez vsega lepotičja. Nedolžno, otročje ji je bilo obličje; vendar se mu je že poznala pamet dorasle mladosti. Nedolžnost ji sije iz jasnih oči, sedaj pa sedaj se zamaknejo kakor v daljno, nji ljubo in drago, pa vsem drugim nevidno stvar, in žarek čiste, žive ljubezni se takrat vlije iz njih. Visoko in

jasno ji je bilo čelo, pravi sedež dušne čistosti, in ljubeznivo, priljudno smehljanje ji je igralo na obrazu. Kdor jo je poznal, je trdil, da nikdar ne misli sama nase, ampak da ji je srce vedno polno ljubezni do nevidnega sveta in prijaznosti do vseh.

Sira za trenotek obstoji pred deklico, katera je kakor angelček stala pred zagrinjalom; ta pa jo prime za roko, poljubi jo in šepne: "Vse sem videla. Čakaj me v sobici pri velikih vratih!"

Rdečica polije Fabiolo, ko zagleda deklico; bala se je, da ne bi bila videla nevrednega in strastnega njenega ravnarja. Migne in sužnji zapustita sobo. Sedaj pristrčno pozdravi svojo sorodnico — ker to je bila došla deklica. Povedali smo že, da je bila Fabiola ponosna, ošabna, nagle jeze, in da le dveh oseb niso zadevale njene strasti. Ena teh oseb je bila Evfrozina, njena dojka in sužnja, katero je pa oprostila, in druga — ravno prišla mlada deklica; vedno ji je bila naklonjena, vedno je iskala njene družčine, vedno jo ljubila.

"O, to je kaj lepo, draga Nežica," izpregovori Fabiola, "da si uslišala mojo prošnjo in da prideš k nam v goste. Glej, moj oče je povabil danes enega ali dva gosta in veliko mi je na tem, da imam koga pri sebi, s katerim se še posebno morem razgovarjati — zato sem te dala tako nenadoma poklicati. Na enega teh gostov sem pa še tudi posebno radovedna; Fulvij mu pravijo in veliko je govorjenja o njegovi priljudnosti, bogastvu in drugih njegovih prednosti, vendar pa nihče pravzaprav ne ve, kdo je, kaj in odkod."

"Ljuba Fabiola, saj veš, da sem vedno srečna, če te morem obiskati, kar mi tudi vselej radi privolijo moji mili starši."

"Pa si zopet v snežno-beli obleki prišla k meni," izpregovori Fabiola in jo poboža po licu. "Brez dragega kamenja, brez vsega lišpa, kakor bi bila nevesta dan na dan. Ali kaj je to? Si se mar kje udarila? Ali nisi zapazila tu na desni strani obleke velikega rdečega madeža? — Kakor bi bila kri — pojdi, pojdi, preobleciva obleko!"

"Za ves svet ne, Fabiola! To je edini bisser, edini lišp, ki ga hočem nocoj nositi. Res — kri je to, kri revne sužnje, pa v mojih očeh žlahtnejša kri nego tvoja in moja!"

Sedaj se zjasni v Fabiolini glavi: Neža je

vse videla! Ponižano se čuti in nekoliko nevoljna odgovori: "Mar hočeš vsemu svetu oznaniti mojo naglico, da sem malo ostro kaznovala prejezično sužnjo?"

"Tega nikakor ne, draga tetka, želim si le v spominu ohraniti nauk, ki mi ga je dala ta sužnja o kreposti in velikodušnosti — v velikodušnosti, kakršno nam more pokazati le redko kak modrijan."

"Kake misli! Kar od srca ti povem, Neža, da sem res že velikokrat mislila, da ti le preveč čislaš te ljudi. Kaj neki misliš, da so sužnji?"

"Ljudje kakor smo mi: pamet imajo kakor mi, čutijo kakor mi. Toliko vem, da spoznaš, četudi mi že morda ne pritrdiš, da so tudi sužnji del človeškega rodu. In če mi Boga imenujemo Očeta, ker je nam dal življenje, smejo ga tudi oni. Torej so naši bratje in sestre!"

"Kaj? Sužnji moje bratje, moje sestre? Ne-a, tega naj nas obvarujejo bogovi! Naše blago so, naše premoženje. Moja misel je, da bi še misliti in čutiti ne smeli, kar ni gospodarjem ljubo in v prid."

Prijaznega glasu odgovori Neža: "Ne bova se več pričkali o tem. Dobro vem, tvoje vrlo in odkrito srce to živo priča, da te je danes sužnja prekosila po vsem, kar ti najbolj čislaš: po pameti, po razumu, zvestosrčnosti in velikodušnosti! Saj mi ni treba odgovarjati, ker mi odgovarja glasno solza v tvojem očesu. Vendar, draga tetka, rada bi, da bi se ti ne jezila več tako; torej bi te rada nekaj poprosila, če bi mi hotela izpolniti prošnjo."

"Vsako, če je le v moji moči!"

"Če je tako, prodaj mi Siro; saj jo menda tako imenujejo? Gotovo je tudi nimaš rada pri sebi."

"Ti se motiš, Nežica! Ponižam se ter ti odkritosrečno povem, da jo bom odsedaj cenila, znabiti celo občudovala. Nekako drugačnih misli postajam zaradi teh ljudi."

"Fabiola, jaz pa mislim, da bi bila pri meni srečnejša nego pri tebi."

"O, gotovo, draga Nežica! Saj imaš neka-ko čudno moč v sebi in vsakdo se čuti srečnega, kdor je pri tebi. Pa tudi ni takega gospodinjstva kakor je tvoje; zdi se mi, da pri tebi ni razločka med prostim in sužnjem. Vse je prijazno, vse veselo opravlja svoje dolžnosti. Povelja nihče ne čaka! Nežica, povej mi, povej svojo skrivnost! (Deklica se nasmehlja.) Ti mlada

čarovnica ti, menda me zato nikdar ne pelješ v svojo skrivnostno sobico, ker v nji hraniš čarovno pijačo, s katero očaraš vsakaterega, da te ljubi. Ko bi bila ti kristjana in ko bi te v gledišču vrgli med rise in leoparde, dobro vem, da bi ti ničesar ne prizadejale zveri. Okrog nog bi se ti menda plazile. Vendar, kaj me tako resnobno gledaš, drago dete? Saj veš, da se šalim."

(Fabiola ni vedela, da je Neža kristjanka.)

Kakor v globoke misli vtopljenja je stala Neža; milo, prijazno in vendar navdušeno plamteče ji je bilo oko, kakor bi videla preljubega ženina pred seboj in slišala njegov glas. "O marsikaj čudnega se je že prigodilo, Fabiola! Ko bi se meni kaj tako strašnega pripetilo, resnično ti povem, tudi takrat bi najrajše videla Siro pri sebi. Kar moraš mi jo prepustiti."

"Lepo te prosim, Nežica, nikar ne jemlji mojih besed za resnico; saj ti pravim, da sem se šalila. Kaj takega se tebi nikakor ne more prigoditi, saj imaš prezdravo pamet. Kar se pa tiče Sirine vdanosti, res govoriš resnico. Zadnje poletje, ko tebe ni bilo tu, me je mučila nevarna nalezljiva mrzlica. Druge sužnje so morali z bičem poditi k moji postelji, ta uboga revica me pa še zapustiti ni hotela; noč in dan je čula, noč in dan mi stregla. Gotovo, ona je menda največ pripomogla k mojemu zdravju."

"In ti je zato ne ljubiš?"

"Ljubiš? Kaj vendar misliš, predraga, sužnjo ljubiti? Seveda, obdarovala sem jo bogato, čeravno ne vem, kam vtakne vse to, kar ji dam. Kakor mi pripovedujejo druge, nima kar nič shranjenega; da pa sama zase ne porablja, to je tudi gotovo. Govori se še celo, da neumna revica svojo vsakdanjo jed deli z neko revno, slepo deklico; res, kaj čudne misli!"

"Mora biti moja, draga Fabiola, mora!" vzklikne Neža. "Saj si mi obečala, da mi izpolniš željo. Povej, koliko hočeš zanjo, in nocoj jo vzamem s seboj."

"Naj bo torej, no, saj tebi ne morem ničesar odreči; pa kaj bova barantali — jutri pošlji koga k meni in vse je pri kraju. To je tedaj uravnano, sedaj pa pojdiva, da si ogledava goste."

Gostovanje.

... Vsi so bili že zbrani v dvorani, ko prideta. Ne bomo na dolgo in široko popisovali pojedine.

(Dalje prih.)

KONGRES KRISTUSA KRALJA

Iz "Bogoljuba".

LJUBLJANA je lahko ponosna, da si je izvršilni odbor za snovanje kongresov Kristusa Kralja izbral to lepo središče Slovenije za kraj svojega prihodnjega zborovanja. K letu bo torej kongres Kristusa Kralja v Ljubljani. Konec septembra so se sešli člani mednarodnega odbora v Ljubljani. Namesto umrlega škofa Schweillerja iz St. Galena v Švici, ki je bil predsednik mednarodnega odbora, je vodil posvetovanja luksemburški kanonik dr. Mack. Sestavil se je spored za ljubljanski kongres, ki naj bi bil pred Velikim šmarnom, tako da bi nekaj dni bilo odločenih bolj izbranim znanstvenikom, ki bodo proučevali, kako to svetovno mednarodno organizacijo za okrepitev in zmago Kristusovega kraljestva na zemlji — urediti, kako vse katoličane zanjo ogreti in pridobiti. Zadnja dva dneva bi pa bila "ljudska", ko bodo mogle množice manifestirati za Kristusa Kralja.

Mnogo dela bo imel sedaj zlasti krajevni odbor, ki si bo moral zagotoviti trdno denarno podlago. Vprašanje predsedstva je ugodno rešeno, ker je ljubljanski škof dr. Rožman ustregel želji kardinala Hlonda in prošnji pripravljalnega odbora, da je prevzel težko breme predsednika mednarodnega odbora.

Ljubljana se bo zdaj predstavila vsemu katoliškemu svetu kot važno mesto slovenskih katoličanov, ki znajo in morejo organizirati in izpeljati tudi večje kongrese. Bog daj dovolj poguma, požrtvovalnosti in blagoslova!

Za delo na kongresu so že izbrani odseki. Delo se je že začelo in tudi denarni prispevki že prihajajo. Za tako veliko prireditev je pač v prvi vrsti potreben božji blagoslov, a zunanosti se brez denarnih sredstev ne morejo dostojno ne pripraviti ne izvršiti, če ni dovolj denarnih sredstev.

Prvi večji dar, ki so ga poslali duhovniki moravške dekanije, je imel kot spremstvo tole važno pripombo: "Sedaj je priložnost, dana nam od Previdnosti božje, da svoj narod v najboljšem smislu pred vsem svetom pokažemo. Take priložnosti ne smemo ne zamuditi ne zane-mariti."

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Benigen.

BOG, Oče vsega usmiljenja in vse tolažbe bo uslišal molitve za spreobrnjenje in zedinjenje ruskega naroda. Koliko se moli v ta namen! Že svetniški škof Anton M. Slomšek je ustanovil molitveno društvo svetega Cirila in Metoda, da molijo člani v ta namen. Že več let se opravlja in vedno bolj širi osemdnevnic za zedinjenje vseh kristjanov s katoliško Cerkvijo. Upe-ljal jo je Very Rev. Francis James Paul, S. A. ustanovnik III. reda sv. Frančiška za spravo, ki je še zdaj vrhovni predstojnik reda v Gray-moor, Garrison, N. Y. Ta osemdnevnic se vrši po vsem svetu od 18. do 25. januarja in je bila potrjena in z odpustki obdarjena od papeža Benedikta XV. 25. febr. 1916 ter priporočena od papeža Pija XI.

APOSTOLSTVO svetega Cirila in Metoda pod varstvom preblažene Device Marije. Udje molijo za razširjanje svete vere med Slovani in za zedinjenje vzhodne cerkve vsak dan: Oče naš in Zdrava Marija s pristavkom: Sveta Marija prosi za nas, sveti Ciril in Metod prosita za nas.

KAKO zelo časti rusko ljudstvo prebl. Devico Marijo! Brez dvoma je ravno to češčenje obvarovalo ljudstvo popolnega odpada od Boga, da je ostalo kljub tolikemu in tako dolgemu preganjanju stanovitno in da so sami njegovi brezbožni zatiralci obupali nad vspehom svojega zlobnega početja, češ, nič ne opravimo, pustimo jih v miru.

VELIKA varuhinja misijonov sv. Terezija Deteta Jezusa, kateri so sv. oče Pij XI. izročili v skrb vse misijone, prosi za ubogo rusko ljudstvo. Ona bo kmalu dosegla vstop na ruska tla misijonarjem; zato opravljajmo njej v čast naslednjo molitev: Ljubezniva svetnica, polna sočutja, tolaži naše ruske brate, žrtve dolgega in krvavega protikrščanskega preganjanja. Izprosi jim stanovitnost v veri, napredek v ljubezni do Boga in do bližnjega in v zaupanju do presvete Matere božje; pripravi jim svetih duhovnikov, ki bodo zadoščevali za božjeropne zločine proti sveti evharistiji in za bogokletja; daj,

da zacveto, posebno v mladini, angelska čistost in krščanske kreposti; da se bo ta plemeniti narod, rešen vsake sužnosti, radovoljno vrnil k edini čredi, ki jo je ljubeče Srce od smrti vstalega Kristusa vso izročilo sv. Petru in njegovim naslednikom, in da bo končno v edinstvu s sveto katoliško cerkvijo radostno slavil Očeta, Sina in Sv. Duha. Amen. Odpustek 300 dni vsakokrat; popolni odpustek enkrat v mesecu pod navadnimi pogoji, ako se ta molitev moli vsak dan. — Pij XI., 19. avg. 1929. — Odrešenik sveta reši Rusijo! vzdih sv. očeta Pija XI. — 300 dni odpustka 23. maja 1922. — Z dovoljenjem škof. ordinariata v Ljubljani 10. jan. 1930 št. 103.

Ob dvajsetletnici Jugoslavije.

Po Jugoslaviji in v tujini proslavljajo dvajseto obletnico ujedinjenja južnih Slovanov. Veliko lepega bodo in so govorniki povedali o boju za Jugoslavijo in njeni bodočnosti. Bogve, če bodo ti slavljenci imeli v srcu tudi kako zahvalo Bogu. Zlasti krščanski ljudje. Ko gledamo, kako po Nemčiji zatirajo verske sledove v narodu, se vprašamo, ali bi ne bila te dni tudi po naši domovini verska vihra, če bi bili še pod staro avstrijsko kapo in v starih nemških čevljih . . . ?

Odkrita, dasi žalostna.

Češki nadškof in kardinal Kasper je z žalostno besedo pozval svoje vernike, naj se zavedajo, da je zadnja preizkušnja bila lahko tudi kazen božja. Zakaj ravno v Češki se je prostožidarstvo in razkristjanjevanje ljudi najbolj razpaslo v letih po vojski, ko se je Češka osvobodila stare nadvlade Habsburžanov, obenem se pa hotela tuid otresti vlade božje.

Morda bo ta odkrita beseda nadpastirja češkega obrodila lep sad duhovnega prenovljenja. Res se čujejo glasovi med naordom, naj nova vlada zopet upostavi v šole križ.

Slovenski misijonar vodja kitajskega mesta.

Ko so Japonci zasedli kitajsko mesto Jenšan v provinci Hope, je moral misijonar iz Slovenije, France Jereb, prevzeti vodstvo mesta in okraja. Vsi oblastniki so pobegli pred zavojevavci, misijonar je ostal, zato mu je ljudstvo izročilo mesto posredovavca pri Japoncih, pozneje, ko so Japonci odšli, je pa tudi pri komunistih, ki so zavzeli vlado za Japonci, imel tak vpliv, da je večkrat smrti ušel on in mnogi od ljudstva. Tudi rekord za slovenski narod.

Katoličan ne more biti Hitlerjev.

Hitler uči nauk o rasi, čisto treba ohraniti kri pred vsako zmešnjavo. drugega. plemena. Kako more biti katoličan pristaš takega nauka, ki očitno nasprotuje ukazu Kristusovemu: Pojdite po vsm svetu in učite narode . . . Tudi Mussolini jo je ubral po nemških stopnjah. Zadnje čase celo pravi, da so poroke z osebo judovskega pokolenja, pa čeprav se je oseba pozneje pokristjanila, neveljavne. Zato sv. oče protestirajo. Molimo, da se vodnikom narodov iztreznijo glave. Ne bi bil človek pričakoval, da bo tudi Italijane zajela gonja proti Judom.

Father Coughlin o Judih.

Morda je tega dober mesec, odkar je Father iz Detroita jasno razložil, kakšno naj bi bilo naše stališče v tej divji vojski Nemčije zoper judovstva. Dejal je, da simpatizirajmo z vsemi, ki po krivici praganjanje trpe, toda treba pa tudi razlikovati med dobrimi in slabimi Judi. Kot dobri kristjani ne moremo biti s tistimi židi, ki so zastavili ves svoj vpliv in vse svoje moči, v zadnji polovici pretečenega stoletja pa spet komunizem ravno pod vplivom žida-brezbožca tako visoko stega glave in stresava strup brezverstva po vse deželah.

Zaropotali so Judje proti Coughlinu, češ, da je nazijec, prekinili so mu radijsko uro na nekaterih postajah. Čudno! Kako že pravi slovenska rečenica? Mačka cvili, če ji na rep stopiš . . .

Pozno odlikovanje.

Po dvajsetih letih, odkar je vojna divjala po njegovih treh župnijah, se ga je franska vlada spomnila, da ga je odlikovala s križem legije časti. Je to podeželski župnik Thiriet. Sedaj je v 85 letu in dobro se mu je zdelo, ko so se k njemu zbrali nekdanji vojaki, ki so taborili po njegovih župnijah med hudo svetovno vojno. Najbolj so ga vzljubili radi njegove neustrašenosti in hudomušnega humorja. Pravijo, da je med eno nemških ofenziv padla skozi streho granata v njegovo cerkev, med tem, ko je maševal. Obrnil se je in vernike ohranil pri hladno krvnosti z besedo: sedaj bomo še lažje nadaljevali z daritvijo sv. maše, ker je več zraka. Neki vojak je pripovedoval, da ta skromni a neustrašeni župnik ves čas vojske menda ni spal na svoji postelji. Je že tako prišlo, da je vsak večer našel tega ali onega ranjenega ali potreb-

nega vojaka, pa mu je odstopil svoje ležišče. Vreden odlike tak mož, dasi je prišla odlika pozno.

Judovski pogrom odprl svetu oči.

Šele Judje so morali svetu odvezati oči in rečiti jezik okov slepega molčanja. Ko protestirajo proti preganjanju židov, je ta ali oni govornik tudi zaropotal v protestu proti preganjanju katoličanov in kristjanov sploh v Mehiki, Španiji, Rusiji in drugod. Raniti mora nas kristjane tako zapozneno prijateljstvo. Saj vemo, da je ravno naša vlada moralno podpirala take gonje. Tako v Mehiki, tam je bil zloglasni ambasador Daniels poln hvale za Callesa in Cardenasa in razkristranjevanja šole, vzgoje in bogočastja, tako v Španiji, vlada je dovoljevala, da so šli naši fantje in možje se tolč za komuniste, z Rusijo je pa vedno v lepi razumevanja polni zvezi.

Prav govoril.

Francoski poslanec Maurice Allard, ki je svobodomislec, je moral pred kratkim javno priznati: "S tem, da so ubili Boga, so odpravili vsako nrvnost. Ne prikrivajmo si. Jaz vsaj sem pripravljen priznati: če je Bog mrtev, tudi nobene dolžnosti ni več. Francija ima 12.000 župnij brez duhovnika in dežela, ki to dopusti, da ji duhovstvo tako izumre, gré v resnici v samomor."

Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva.

Tolaživno je dejstvo, da se pogani v tako obilnem številu spreobračajo k pravi Kristusovi veri. Medtem pa v Nemčiji, v nekdanji Avstriji, mnogi odpadajo od svete vere. Pa Kristus, dobri pastir ima še druge ovce, tudi tiste mora pripeljati: in poslušale bodo njegov glas in bo ena čreda, en pastir.

Od vseh strani poročajo misijonarji,

kako bujno se širi katoliška vera med pogani. V Afriki, ob jezeru Tanganjika, kjer so pred 50 leti trgovci s sužnji delali dobičke, so zdaj lepo cvetoča krščanska središča. Tam so misijonarji takoimenovani Beli očetje, ki so privedli pogane k veri Kristusovi. Zlasti v severovzhodnem obrežju jezera, ki je pod belgijskim pokroviteljstvom, so v zadnjih letih posebno napredovali. Pred desetimi leti je bilo tam 30.000 kristjanov, in zdaj jih je do 300.000. Število spre-

obrnjencev pa vedno raste. Če prištejemo k temu številu one, ki se pripravljajo na sveti krst, bo ondotnih katoličanov v kratkem 524 tisoč. Temu veselemu napredku pomaga misijonska nedelja, predzadnja nedelja meseca oktobra. Po vsem katoliškem svetu molijo verniki in darujejo miloščino za misijone.

Indija želi imeti mednarodni evharistični kongres leta 1952.

Tedaj bodo obhajali 1900 letnico prihoda apostola sv. Tomaža v Indiji in 400 eltnico smrsv. Franciška Ksaverija.

Na vseameriški konferenci v mestu Lima, Peru,

ki se je pričela 9. dec. sta v delegaciji Zed držav dva katoličana namreč Very Rev. Father O'Hara, prezident Notre Dame univerze in dr. Karol G. Fenwick, profesor mednarodnega prava in prezident Katoličke zveze za mednarodni mir.

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po 50c: J. Pavlinac, M. Plut, K. Krivitz, J. Berus, M. Jarnevich. — Po \$1: C. Schute, M. Zupancich, J. Drasler, F. Hren. — Po \$2: F. Ulasich. — Po \$2.50: F. Reiterman. — Po \$4: F. Ivancic. — Po \$5: Neimen., Mary Rozman.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po 10c: F. Tomsic, M. Littery. — Po 20c: B. Ponion. — Po 30c: A. Panjan, A. Feuce, F. Hren. — Po 50c: M. Kebek, J. Kuhel, M. Buchar, K. Pristopec, A. Feiffer, N. Kitzelmiller, M. Kovec, J. Tomec, Mrs. Judnich. — Po \$1: Neimen., M. Jarnevich, F. Šega, M. Selak, M. Slanovik, M. Žagar, M. Knaus, M. Slanovich, M. Schwegel, F. Pajk, J. Grahek, P. Zolic, M. Berdick. — Po \$2: M. Zalar, Mrs. Spehar.

APOSTOLAT SV. FRANCIKA — Po 50c: J. Tomsic, M. Tomsic, M. Cooper, J. Tomsic, F. Tomsic, J. Tomsic, A. Tomsic, G. Tomsic, L. Tomsic, W. Tomsic, R. Tomsic, Phi. Brozur. — Po \$1: M. Plut, M. Selak, An. Selak, J. Radež. — Po \$10: N. Hren, T. Križmanich, G. Matelich, J. Žgajnar, F. Rugle.

SVETE MAŠE: — Po 1: M. Jarnevich, Mrs. Dolinar, J. Stukel, M. Selak, Mrs. Ivančić, F. Starman, J. Vidic, A. Hochevar, M. Hochevar, F. Papež, A. Hribar, K. Lovšin, M. Buchar, H. Somrak, M. Verzuh, K. Pristopec, J. Grdina, A. Mlakar, J. Harbosh, M. Globokar, F. Pajk, B. Pannjon, J. Grahek, F. Hren, M. Gombach, Mrs. Judnich, R. Zeleznik, F. Remec, F. Skul. — Po 2: M. Russ, Mrs. Završnik. — Po 1.50: Mrs. Kastelic, J. Bokar. — Po 2: J. Kuhel, M. Stukel, M. Plut, F. Sustarich, K. Krivitz, J. Polak, R. Krall, A. Dvoršak, M. Kapsh, A. Tomec, J. Pintar. — Po 3: A. Brodник, K. Bruncey, M. Plut, Š. Podgornik, F. Kosič. — Po 4: J. Kocjancic. — Po 5: M. Grum, M. Kosmrl, K. B., A. Žagar. — Po 6: M. Rebek. — Po 7: Mrs. Barle. — J. Mohorcich 30.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

CRESTED BUTTE, COLO. — Piše Mrs. Težak. — Dobila sem Koledarje in jih prodala, ampak kako! Tiste dni pred vsemi sveti smo dobili malo snega, ki se je kmalu stopil, potem pa je pomrznilo in je bilo po cestah tako gladko ko steklo. Potem je spet malo snega padlo. Jaz sem videla sneg, ledu pod njim pa ne, pa sem kar moško stopala od hiše do hiše s Koledarji pod pazduho. Kar naenkrat tako padem, da se je vsa zemlja potresla. Morebiti ste še tam v Lemontu kaj slišali naš potres. Ozrem se okoli, če me je kdo videl. Ker ni bilo nikogar, sem se hitro pobrala in mi ni bilo dosti mar. Komaj pa napravim nekaj korakov, pa spet zagrmi pod menoj in ponovno sem ležala na mrzlih tleh. Tudi to pot me ni nihče videl, kar se mi je prav dobro zdelo. Skobacala sem se na noge in jo mahnila proti domu. Bolelo me je precej po kosteh, pa sem si vseeno mislila: Hvala Bogu, da se nisem kaj polomila. Zdaj pa želim vsem vesele božične praznike in srečno novo leto.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Mary Gombach. — Prav lepa hvala za prelepo povest Cvetje med trnjem. Prihodnjič pride njen konec. Prav nestrpnost čakam, kako se bo končala. Upam pa trdno, da bo gospa Mabel postala dobra katoličanka. Koledar mi je tudi spet tako všeč kot vsako leto. Jaz vsako leto kupim dva izvoda, enega zase, drugega pa pošljem v stari kraj, kjer rajša od hiše do hiše. Lenčka Somrak, tudi tvoje pesemce so romale na Primorsko. Upam, da se jim ni kaj zgodilo na poti . . .

Vi, gospod Leskovec, pa le potrpite, ker vsi radi čitamo Vaše vrstice. Prav dobro se suče Vam v roki pero, in Vaši so članki zloženi lepo.

Naj Bog Vas usliši za Vaše voščilo, naj Dete Vam božje da zdravja obilo. In ko bo končana nam zemeljska pot, najbo vsem milosten Jezus Gospod.

DETROIT, MICH. — Piše Frances Plautz. — Še vedno imamo dosti bolnikov pri fari sv. Janeza Vianeja. Naša dobra članica Maternega društva in še blagajnica zraven, Mrs. Perushak, je še vedno bolna, čeprav je že pred desetimi meseci zbolela. Sedaj je že začela malo v cerkev prihajati, pa ne brez pomoči. Ima dobrega moža, ki ji pomaga in jo takorekoč kar na rokah nosi. Kako smo bile vesele, ko smo jo po dolgem času spet zagledale v cerkvi, kar oči so se nam orosile. Hvala Bogu, da se je toliko opomogla. Le molimo še, Bog ima vsega dosti in ne bo odrekel pomoči, če ne bomo omahovali v zaupanju. Mrs. Prelog in Mrs. Kodrich sta še vedno v bolnišnici. Nič ne moremo reči, kako dolgo še. Bog jima daj vse dobro. Zdaj pa vsem tukajšnjim in drugim naročnikom pozdrav in srečno novo leto.

CALUMET, MICH. — Piše Mrs. Kalcich. — Pošiljam naročnino za naprej. Z veseljem pričakujem lista vsak mesec. Vselej mi je v veliko tolažbo. Poprej sem ga več let dobivala od prijateljice, ki živi sedem milj daleč od mene. Mi smo na farmi. Sedaj sem pa prav zelo vesela, da prihaja naravnost na moj naslov. Lep pozdrav.

BROOKLYN, N. Y.—Piše Marija Rozman. — Pošiljam Marijino pesemco in prosim, da bi jo natisnili v listu. To je pesem, ki sem jo tako rada pela še kot otrok. Tudi dandanes mi njene kitice ogrejejo srce, kadar si jih zapojem.

O Devica, bodi češčena,
o Kraljica vseh nebes!
Ti si vsem nam vir življenja,
ti si sladka, mila res.

Svit bliščobe te obdaja,
sončno sije tvoj obraz.
Vsa lepota svet'ga raja
služi tebi v večni kras.

Vendar tvoj obraz je mili,
mile tvoje so oči.

Vse, kar tebe bi prosili,
nas poslušaj, Mati ti!

HOLTON, MICH. — Piše Marija Deblock.
— Tu v naši majhni naselbin smo prodali deset Koledarjev. Morebiti se ne sliši veliko, toda malo nas je tu. Ako bi vse velike naselbine tako dobro naredile, bi vam Koledarja že davno zmanjkalo, o tem sem prepričana. Tudi list zelo radi beremo in bomo ostali zvesti naročniki še dolgo let, ako Bog zdravje in življenje da. Pozdrav in srečno novo leto.

BESSEMER, PA. — Piše Jakob Leskovec.
— Ko sem prejel Koledarje Ave Maria, sem takoj šel z njimi na potovanje okoli znancev in prijateljev. Prodajal sem jih, zraven sem pa opazoval razne prizore med ljudmi, ki so mi dali marsikaj misliti. Tako se je zgodilo, da nisem imel uspeha samo s prodajanjem Koledarjev, ampak tudi sebi sem koristil in dobil nove hrane za delovanje mojih možganov. Tako na priliko sem na Jurjevi kmetiji našel zbrano lepo družbo ljudi, ki so bili raznih narodov in jezikov, pa so se med seboj prav prijateljski razumeli. Vsi navzoči so se veselo počutili in imeli prijazne pogovore, kakor da so vsi ena sama družina. Premišljeval sem, kako je naša dežela lahko za zgled drugim deželam. Res moramo biti Bogu hvaležni za svobodo, ki jo tukaj uživamo. V vsakem domu lahko vlada drug jezik in ga nihče ne zatira. Vsaka cerkev je prosta, da vlada v njej jezik, kakor hoče narod, ki je cerkev postavil. Bog daj, da bi bilo po cellem svetu tako. Vse narodnosti bi morale biti svobodne in imeti iste pravice v kraljestvu božjem na zemlji. Ali ni tolikokrat rekel božji Zveličar: Ljubite se med seboj? Ako bi ta nauk zavladal na svetu, bi ne bilo takih tiranov, ki preganjajo materno govorico med narodi, ki jim niso simpatični. Taki vladarji ne zaslužijo imena vladarjev, zakaj ni res, da vladajo, res pa je, da napadajo in delajo zdrahe po svetu. Naj bi prišel kmalu po vsem svetu do veljave nauk, da smo si vsi bratje med seboj, vsi otroci enega in istega Očeta, ki je v nebesih. Dajmo vsaj mi vsak po svojih skromnih močeh kaj pomagati, da ta nauk pride do veljave in prinese vsem narodom vsaj toliko pravic in svobode, kolikor je uživamo mi v tej deželi prostosti. Daj pa Bog, da bi mi znali to svojo svobodo tudi prav ceniti in je nikoli ne zlorabiti. Pozdrav vsem.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Frances Marolt. — Že večkrat sem se namenila, da bi kaj napisala v priljubljeni list Ave Maria, ali dnevi gredo tako hitro naprej, da kar naenkrat mine teden in mesec. Toda vidim, da gre celo že leto h koncu, zato ne smem več odlašati. Najprej se zahvalim za tako lepo povest v Ave Mariji. Po pravici povem, da sem imela zelo velik užitek, ko sem prebirala to povest. Uči nas, kako čudovita so pota Previdnosti, ki nas včasih po dolgih ovinkih privedejo na pravo pot. Prelep zgled tega je Henrik v naši povesti. Ampak takih nas je dosti po svetu. Vsepopvod si iščemo sreče in pomoči, samo ne pri Njem, ki nam jo v resnici lahko da. Ne morem povedati, koliko tolažbe in pouka sem imela v tej povesti. Le škoda, da se ji že napoveduje konec v prihodnji številki. Upam, da boste potem našli spet kaj prav lepega in nam začeli podajati po novem letu v obliki nove povesti. Pa ne smem samo povesti hvaliti, tudi drugi spisi so vsi po vrsti nekaj lepega. Zlasti spisi tiste šolske sestre morajo vsakemu človeku seči do srca. Med drugimi spisi vedno s posebno pozornostjo preberem, kar pišejo naši kleriki tam v Lemontu. Na tihem se veselim njihovih besed, ko vidim, kako že sedaj znajo poučno besedo božjo oznanjati. Vidi se že sedaj, da bodo iz njihovih vrst prišli dobri pridigarji. Bog živi vse tam v Lemontu, mlade in stare. Vsem voščim veliko božjega blagoslova in velikih uspehov.

PORT WASHINGTON, WIS. — Piše Krescencija Krivitz. — Moram pisati, da že dolgo ni bila nobena številka tako naravnost po mojem okusu kot decemberska. Prejšnja leta ni bilo toliko pisanega o jaslicah in betlehenskem hlevčku. Meni se zdi, kakor da j bil betlehenski hlevček toliko let zakrit, letos je pa vendar prišel na svetlo. Spominjam se tistega svetega večera, ko je bil še Frank Ulčar za večnega popotnika. Ravno na božični večer je pri nas prenočeval. Po večerji mu oči padejo na družinski rožni venec, ki je visel na steni. Seže po njem, poklekne in prične moliti. Tudi midva z možem sva takoj pokleknili pod drevesce in pred betlehensko štalico, ki jo je bil moj mož sam naredil. Za rožnim vencem smo odmolili še litanije. Potem smo se nekoliko pogovarjali o božični noči, končno šli k polnočnici. Vsako leto se spominjam tistega svetega večera. Tudi Mr. Ulčar je ob slovesu dejal, da ga ne bo nikoli

pozabil. Zdaj se pa še zahvaljujem za prelepo povest Cvetje med trnjem. Dolgčas mi bo po njej, ko bo končana, kakor tudi Apostola gobavec težko pogrešam. Srečno novo leto!

EVELETH, MINN. — Piše Antonija Nemgar. — Sporočam žalostno novico, da je pri nas smrt pobrala kar dve naročnici. Prva je Frances Okorn, ki je previdena s svetimi zakramenti v Gospodu zaspala dne 7. novembra. Bila je dosmrtna naročnica. Druga je Johana Bratuš, umrla 25. novembra. Obe sta bili vzorni katoliški materi. Ohranimo jima blag spomin in ne pozabimo jih v svojih molitvah!

CALUMET, MICH. — Piše Fr. Sustarich. — Pošiljamo izkupiček od prodanih Koledarjev. Vse smo prodali, samo enega smo pridržali za Boglonaj. Upamo, da zato ne boste hudi. Brat Antonin piše, da naj za Božič pošljemo v Lemont snega. Pa je pozabil napisati, kako naj ga pošljemo. Ali par sto vagonov ali samo nekaj žakljev. Zato bo najbolje, da brat kar sam pride ponj in si ga nabere, kolikor hoče. Obetam mu, da ga bomo tako zakadili v sneg, da se ne bo na nobenem koncu ven videl. Pa mu ni treba povedati, kaj sem pisala, samo recite mu, da ga čaka pri nas nekaj veselega. Če mu po pravici poveste, kaj sem pisala, gotovo ne bo prišel. Zdaj pa vesele praznike in veliko snega za Božič. (Danes še nič ne kaže, da bo ta Vaša želja uslišana, pravi nekdo za zapečkom.)

CHISHOLM, MINN. — Piše Mary Knaus. — Po dolgem času moram spet kaj napisati za list, da ne bo kdo mislil, da sem v starem kraju ostala. Pa tega se ni bilo bati. Ko se človek v Ameriki privadi, bi mu bilo težko živeti tam. Bilo mi je tam dolgčas po naših listih, posebno po Ave Mariji in njenem Kramljanju, ker je vedno kaj za smeh v njem. Nadalje poročam, da sem dobila enega novega naročnika in da sem vse Koledarje prodala. (Hurrri!) Hvala vsem, ki ste kupili. Sedaj v zimskem času imamo pri nas dosti razvedrila, ko poslušamo slovenski program vsako nedeljo od dvanajstih do ene. Gospodinje moramo kar hiteti, da je južna pravočasno na mizi, to se pravi, še predpolne. Ob pol dveh do dveh je pa spet slovenski program. Takrat nam pa Father Schweiger iz Gilberta lepo govore. Škoda, da tiste pol ure tako hitro mine. Prav lepa hvala, Father

Schweiger. Vam in vsem drugim dobrim ljudem voščim prav srečno novo leto.

BOISE, IDAHO. — Piše Mary Plut. — Dostikrat sem bila že uslišana, ko sem se zatekla k Materi božji v svojih stiskah. V hvaležni molitvi se tudi spominjam svojih dobrotnikov, ki so mi bili v pomoč v mojih težavah in križih. Naj Marija vsem povrne. Seveda nam Bog ne odvzame križev na prvo prošnjo, ker nas s tem hoče navajati k stanovitnosti in dobroti srca. Tudi moji hčerki se je bolezen pogosto povračala. Priporočila sem jo Mali Cvetki in devetdnevnicco smo opravljali. Zdaj je nekaj boljša. Zapajmo trdno v pomoč iz nebes in se zahvaljujmo za vse, kar pride nad nas po božjem pripuščanju.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — V tej številki se konča naša sedanja povest Cvetje med trnjem. Sami lahko berete v tem Kramljanju, kako je bila priljubljena. Zdaj pa pričenjamo novo povest, ki je mnogim sicer že znana, pa jo bodo radi zopet brali. To je povest, ki se imenuje Koča Strica Toma. Spisala jo je v angleškem jeziku Amerikanka po imenu Henrieta B. Stowe. V slovenščino jo je prestavil Fr. Malavašič pred mnogimi leti in je izšla v Ljublani leta 1888 že v drugem natisu. Po tem natisu bo izhajala sedaj v našem listu z nekaterimi jezikovnimi popravki. Prvi odstavek bo st brali že v tej številki.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — V povesti Koča Strica Sama igrajo največjo vlogo ameriški črnci, ki jih naša povest seveda imenuje zamorce. Tudi otroci zamorcev z belimi ljudmi so bili v tistih časih sužnji. Taki so imeli razna imena. Na primer otrokom zamork z Evropejci so dejali ime Mulati in Mulatke. Otroci evropskih staršev, v Ameriki rojeni, se imenujejo Kreolci in Kreolke. Otroci Mulatk in belih imajo ime kvateroni in kvaterone. Če so pa kvateroni imel otroke z belimi, se je tem otrokom reklo kvinteroni. Drugo bo v povesti vsaj kaj lahko razumljivo in ne bo treba posebnih pojasnil.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — V februarški številki pride poleg povesti Koča Strica Sama še ena povest, ki bo tudi vsaj tako dolga ko ta. Tako bo imel naš list v tem letu dve dolgi povesti, ki se bosta vlekli skozi ves letnik

in morebiti še delj. Upamo, da bomo na ta način zelo ustregli naročnikom, ki imajo radi lepe povesti. Skušali bomo izdajati list na 36 ali celo 40 straneh in tako zavoljo teh povesti naročniki ne bodo prikrajšani na drugem branju. Pravm, da bomo skušali. To pa ni obljava, ki bi nas vezala kot dolžnost.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Veliko si upamo, kajne? Samim nam je nekoliko vroče pri srcu, ko pišemo te besede. Toda držati se hočemo gesla: ZVESTOBA za ZVESTOBO. Kaj mislimo s tem reči? Povejmo odkrito! Veliko naročnikov zgubimo vsako leto zavoljo umiranja, ki ga je med našimi ljudmi vsako leto več. Slabi časi in pomanjkanje denarja napravja premnogim resne skrbi. Živahnejše agitiranje za druge katoliške in nekatoliške liste po naših naselbinah bi tudi utegnilo odtrgati kaj naročnikov našemu listu. Angleški katoliški listi tudi prihajajo v vedno večjem številu v naše domove. Razne nabiralne akcije preko morja napravljajo našim ljudem prgelavice. Torej bi človek iz vsega tega sklepal, da bo našemu istu težje in težje izhajanje od leta do leta. Vendar se nam, hvala Bogu, ni treba prav preveč pritoževati. Včasih smo celo primorani, da vsaj na tihem kar občudujemo zgledno ZVESTOBO naših vrljih naročnikov. Premnogi pravijo: Vse je dobro in prav, ampak AVE MARIA JE PRVA! AVE MARIA JE MED VSEMI NAJLEPŠA! Res tako pravijo in nam tako pišejo. To nas seveda veseli in nas navdušuje za nadaljnje pogumno delo. Zato ne bomo prav nič skoparili s številom strani v našem listu in bomo dajali kar mogoče največ dobrega in zanimivega branja. ZVESTOBA ZA ZVESTOBO!

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Kljub vsem zgoraj navedenim pomislekom hvaležno priznavamo, da ne izgublamo preveč naročnikov, razen v primerih, ko drugače res ni mogoče. Celo novih še vedno dobivamo po malem. Tudi Koledar je šel spet kaj dobro med ljudi, čeprav nas je letos resno skrbelo, zakaj skoraj prevelik je bil in malo oglasov je imel in 5000 izvodov smo ga tiskali . . . Da, skrbelo nas je. Vedeli smo, da dobička ne bo skoraj nič prinesel, toda ene reči ne bi radi videli — da bi ga kak tisoč obležalo v officu . . . Ta zadnja bojazen se ni uresničila. Prav malo ga je še in upravnik se tu pa tam popraska za ušesi in po-

strani pogleduje urednika, ker je na svojo roko letos zmanjšal število naklade za 500. To je vse jako dobro znamenje in nas tako veseli, da se kar javno pohvalimo. Ali nam bo kdo zameril?

KRAMLJANJE LAŠE.

Nak, samo zmotilo se je. Povest Koča strica Toma ni našla prostora v tej številki. Oprostite. Bo začela prihajati v februarju. Nismo vedeli, da se bo toliko drugega nabralo.

V CLEVELAND JO BO MAHNIL.

Nihče drug ko brat Antonin. Kmalu po novem letu se bo prikazal tam. Saj veste, kaj ga srbi in skrbi. Obiskati misli vse naročnike in naročnice. Prosimo vse, da ga prijazno sprejmete in z ljubeznijo Ave Mariji naklonjenost pokažete. Bog plačaj že naprej!

ČESTITAMO.

Visoka odlikovanja sta dobila od Jugoslavije naša stara prijatelja v Clevelandu, gospod stric Anton in gospod nečak Jože Grdina. Prisrčne čestitke. Enako drugim odlikovancem tam.

Istotako iskreno čestitamo k enakemu odlikovanju gospej Mariji Priland v Sheboyganu. Pred leti, ko je imela še več časa, je bila na častnem mestu med našimi zastopnicami. Ampak list Ave Maria ji je kljub obilni zaposlenosti še vedno pri srcu. Bog jo živi!

“VEČNI POPOTNIK”

(Konec s strani 26.)

kal. Vsi in vse, tako sem mislil zapisati, ne samo eden ali ena. Če so pri Bogoljubu v Ljubljani zadovoljni s tako majhnim uspehom, da si samo eden, ki bere, k srcu tisto branje vzame, je prav lepo od njih, pri nas smo pa bolj željni velikih in lepih uspehov. Odpirajte bratu Antoninu vrata svojih domov na stežaj, pokimajte takoj na vsako njegovo besedo in pobrskajte v svojih domačih predalčkih, da se bo zbezala na dan naročnina. Potem smemo upati, da brat Antonin ne bo nikoli več s takimi štrapaci okoli lemontskih hrastov za Ave Marijo kolektal. Potem tudi Najsibo Kdorče ne bo več takih reči pisal in bo v listu za druge reči prostora. Tako bodi — pa res!

NAŠ STRIČEK

Predragi Striček:—

Najprvo Vas prosim, če bi imeli kak kotichek v Vašem listu Ave Maria, da bom tudi jaz nekaj besedi napisala. Jaz sem učenka petega razreda v šoli sv. Cirila in Metoda v Sheboyganu, Wis. Jaz sem se pripravljala celo poletje, da bi nekaj napisala. Ko smo imeli počitnice, ni bilo nikoli dosti časa, ker smo se zmerom kopali. Zdaj v jeseni, ko je voda mrzla, smo se pa začeli kopati v višji šoli.

Vaša Joan Jelovnik.

Draga Joan:—

Tvoje pripravlanje je pa bilo res dolgo. Napisala si pa prav dobro, da se kar čudim, kje si se naučila toliko slovenščine. Skoraj nobene napake nisi naredila. Daj no, piši večkrat in nam še kaj lepega povej. Pozdravlja Te Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

V zadnjem pismu sem Vam pisala, kako težko čakamo otroci na prvi sneg. Pokazale so se bele muhe dne 8. novembra, pa so zopet odšle. Nimamo sreče pri snegu. Ali ga pri vas kaj imate, kaj? Kmalu mislim priti obiskat mojo sestro Alvino, ki je pri častitih sestrah na gričku Assisi v Lemontu. Pa če tudi pri vas nimate snega, ne morem priti, ker moja stara kara samo po snegu drči, denarja pa nimam za vlak. Prosim, priporočite me sv. Miklavžu za majhen dar. Pozdrav.

Vaša Betty Jane Horžen, Sheboygan, Wis.

Draga Betty:—

Tudi Ti tako lepo pišeš, da je kar veselje. Tako ti teče pero po papirju kakor Tvoja stara kara po snegu. Na veliko žalost Ti pa moram povedati, da pri nas še belih muh nimamo prav nič, kaj šele snega. Vse je kopno kakor poleti, samo toplo ni tako. Vendar imej prapravljenno svojo karo, po Božiču enkrat pride sneg in potem boš pridrcala na griček Assisi. Miklavž pa — hm . . . Pozdravljen!

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Jaz sem tudi listala po Koledarju in nisem mogla najti svete Tičke. Potem sem šla gledat v Blaznikovo pratio. Tam sem jo našla naslikano, pa menda ni prava, ker zgoraj piše: Sv. Martin. Torej ne bomo še čistili svete Tičke. Imamo precej dela sedaj, ko hodimo v šolo. Vsak večer imamo nightwork. Ob sobotah imamo pa katekizem. Uči nas P. Pius. Žalostno pa je, ker je veliko slovenskih otrok v tej okolici, pa nas komaj deset pride poslušat verski nauk. Jesen je tukaj. Lepa je. Kamor se ozrem, vidim vsakojake barve. Gozd je kakor mavrica krasan.

Listje odpada in posipa ceste. Otroci imajo pa svoj fun, ker se bliža Halloween. Da bi Vi, Striček, videli te maškare. To moje pismo tudi po maškarah diši. Pozdravljam Vas, Striček.

Vaša Frances (Tička) Klučevšek, Johnstown, Pa.

Draga Tička:—

Tvoje lepo pismo je že dolgo čakalo na svoj kotichek. Pa je bilo drugih premalo, ker so otroci precej leni. To ni lepo, pa Striček ni kriv. Tvoje pismo je pa prav lepo. Jesen si tako opisala kakor bi delala pesmice. Le še večkrat piši, pa še od zime kaj povej, če je prišla k vam kaj pogledat. Deset slovenskih otrok pri katekizmu pa res ni veliko za vašo naselbino. Ampak če boste tiste toliko bolj pridni, bodo že še drugi začeli hoditi. Lep pozdrav, Tička, in srečno novo leto Tebi in vsem pri Vas.

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

To je moje prvo pismo, ki ga pišem po slovensko. Oprostite, če bo kakšna beseda narobe zapisana. Sem brala v Ave Mariji, da Vam je dolgčas, ker smo otroci tako leni in Vam malo pišemo. Zato sem se oglasila tudi jaz. Hodim v osmi razred publicne šole, ker tukaj nimamo nobene katoliške. Katekizem nas pa učijo Fr. Schweiger in Fr. Harnon v cerkveni dvorani. Vas lepo pozdravlja Angela Marolt, Gilbert, Minn.

Draga Angela:—

Zelo me veseli, da si tudi Ti prišla v naš kotichek. Samo da ne boš zdaj šla med vse druge lene otroke in zaspala, na Strička pa pozabila. To bi ne bilo nič lepo. Le še velikokrat piši. Napake pa nisi naredila nobene druge ko to, da si pisala "otrotsi" namesto — otroci. To je majhna napaka in boš znanprej znala prav zapisati. Le kmalu spet kaj pošlji. Pozdrav Tebi in Tvojim.

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Videl sem, kako ste žalostni. Pa sem si takoj mislil: Bom pa jaz par besed napisal, čeprav ne znam veliko po slovensko. Toliko bom pa že napisal, da kotichek našega Strička ne bo prazen. Nočem, da bi Strička zgubili. Pravijo, da smo otroci leni. V tem se Striček ne moti. Ampak kdaj so še otroci ubogali? Meni se zdi, da jih je malo, ki bi 100% ubogali. Mislim, da so vsi otroci glih. Zdaj bom pa malo pisal, kaj sem poleti delal. Na sosedovi farmi sem pomagal spravljati koruzo na štalo. Na farmah je vedno dosti vsakovrstnega dela. Zdaj hodim v šolo, upam pa, da bom spet šel delat na farmo, kadar bodo počitnice. Zdaj bom pa končal, pa še drugič kaj več. Pa z Bogom, Striček!

Francel Kokal, Universal, Pa.

Dragi Francel:—

Tvojega pisma sem pa posebno vesel. Vsaj en fant se zmeni na starega Strička. Drugi so res od sile — pa kaj bi pravil. Saj imam tudi deklice rad, nič ne rečem. Če so pridne, kakor na primer naša Tička v Johnstownu in še druge, se prav dobro razumemo. Vendar bi si tudi med dečki rad dobil več prijateljev. Ostani vsaj Ti na moji strani in mi večkrat kaj piši. Veseli me tudi, da rad delaš na farmi. To je zdravo in koristno delo. Zdaj ko hodiš v šolo, pa ne smeš preveč misliti na farme, drugače boš slabo zdelal šolo. Vsaka reč ob svojem času. Srečno novo leto tudi Tebi.

Tvoj Striček.

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Junior Friends,

This is my first letter to the Ave Marie. I enjoy reading the Junior Friends' Letters very much. As this is my first letter I want to tell you about myself. I am in the sixth grade and I go to St. Matthias School. I am eleven years old. I traveled to Europe (Yugoslavia) when I was five years of age. My Father, Mother and brother went with me. I had a fine time although I have forgotten almost all the things that happened. I will write to you again.

Best wishes to the girls and boys of the Juniors' Corner.

Sincerely yours,

Diana Cerar (Brooklyn, N. Y.)

Dear Junior Friend,

I am writing you this letter to let you know how much I enjoy the Juniors' Corner. I read all the letters and think they are very interesting. I try to enter the contests every month and learn much from them. I am submitting a list of names of saints for the contest.

I am a member of St. Columbkille's Parish and Father Kupiec is our pastor. He is very nice to us. We get our religious instructions from Sisters who come from Pittsburgh. We have classes every Sunday afternoon. From September 9th to 13th we had a Slovene Mission which was conducted by the Rt. Rev. J. J. Oman. We went to Mass in the morning and services in the evening. Holy Communion was distributed at 6 o'clock to those who went to work. Many beautiful religious articles were on sale in our Lyceum Building. Father Oman was very nice to us and preached effective sermons. He worked very hard to make the Mission a success. We are all very thankful for his coming to our parish.

God bless you Father; with best regards to all,

Mary Dolinar (Imperial, Pa.)

(J. F.: Mary won the Saints' Names Contest but her letter could not be published last month because the mail bag was too heavy).

Dear Junior Friend,

My Mother has just finished the A. M. and I am very anxious to see what this month's contest is about. Oh! I see; you must try to name the toys which were under the tree. Well, I tried to name them all, hoping they are right.

Recently we organized a Junior Sodality of which I was elected an officer. Many young girls turned out to the first meeting and on December the eleventh they will be enrolled and initiated. I must tell you that my girl friend who is not a Slovenian, enjoys reading the Juniors' Corner, and is just as anxious to receive it from me as my mother and I are to receive it from the publishers.

Closing now, I wish you and all the Junior Friends "A Happy New Year."

Your friend,

Katherine Novak (Virginia, Minn.)

Dear Junior Friend,

This is the first time my letter was issued in the Ave Maria. My name is Dolores Casl and I go to SS. Cyril and Methodius School. I am nearing the age of eleven and am in the fifth grade. My teacher's name is Sister M. Callista. Soon a great holy day shall come, "Christmas," when our Lord and Saviour was born. I hope all of you shall have a merry Christmas.

Your friend,

Dolores Casl (Sheboygan, Wis.)

Dear Junior Friend,

This is the first time I am writing to the Ave. Maria. I go to SS. Cyril and Methodius school. My Sister's name is Sr. M. Callista. I am in the fifth grade. It only snowed about twice this year. I think this is all I can write.

Your new friend,

Jos. Hren, (Sheboygan, Wis.)

Dear Junior Friend,

I am sending you this letter to let you know that I have not forgotten you. You will see my story on the other side. Now I shall tell you about school. I like school very much. We have a nice Sister. We are going to have a Christmas party. I'll have to close now. Goodbye!

Your friend,

Helen Grum (Chicago)

Dear Father,

It's been quite a long time since I've entered your contests. I've decided to try my luck once again. Below are the names of the toys that I have found.

Yours truly,

Molly Kushlon (Lloydell, Pa.)

(J. F. Lloydell is on the map again! Molly put it there simply by writing again to the Junior Friend. Hurray!)

Dear Father,

This is the first time I am writing to the Ave. Maria. I am eleven years old and I go to the Washington school. I am in the sixth grade. I like to read the Junior's Corner very much. I have tried the contest and I am sending in the answers. I am also wishing and praying that I can win. This is all I have to write now. A Happy New Year to you and all your friends!

Yours sincerely,

Florence Tratnik (Ely, Minn.)

(J. F. Thank you, Florence, for the New Year greetings. The Same to you!)

Dear Junior Friend,

This is my first letter which I am writing for the Juniors' Corner. I go to SS. Cyril and Methodius School. I am in the fifth grade and my Sister's name is Sr. M. Callista. One day when we were having Bible History I looked out of the window and saw snow flakes. That day it was cold and very windy. In the afternoon the Sun was shining. I must close now.

Your new junior friend,

Francis Chopich (Sheboygan)

Dear Rev. Father:

I am a pupil of the eighth grade in St. Stephen's School. This is my third letter to the Juniors' Friend. I am going to write you a short letter telling you about myself. The next time I write to you, I will write a composition. Just now I haven't any ready. I wrote a composition to Father Leonard once, and the next month I saw it in the Ave Maria. There was once an Animal Hunt Contest in the Ave Maria. I tried to find all the animals, but I could not find two of them. I guess I will close this letter, but I will write to you soon.

Sincerely yours,

Anne Jerina (Chicago)

Dear Father:

This is the first time I am writing to the Ave Maria. I go to St. Joseph's school. I am in the sixth grade. I am eleven years old. My teacher's name is Sr. M. Flora. I like the Ave Maria very much. So does my mother. I will close now but will write to you again.

Your new friend,

Marie Nasenbeny, (Joliet, Ill.)

Dear Brothers,

Since Father Aloysius said such nice things about our school, St. Christine's, I thought I would write in and tell him we appreciate it. At least I did, and I'll bet the other children did too. While he was visiting us he said mass, and played baseball with the eighth and seventh grade boys. Father joined the seventh grade team but they always lost. Then once the seventh and eighth grade girls played with the boys. This is when the teams each picked out any of the girls to play with them. I was on Father's side and we won. (J. F. Oh, is that why we won the game? Because you were on my side!)

I think I must be leaving you now.

Your new friend,

Christine Intihar (Euclid, Ohio)

P. S. Father, I wish you would play hooky again and come to visit our school. (Because of the free day, Christine?)

Dear Rev. Father:

This is the first time I have ever tried your contests. I don't know how I shall make out but I hope I will win. The list of toys that I found in the sentences are now as follows:—

Yours truly,

Gloria Bradeska, (Joliet, Ill.)

Dear Junior Friend,

It has been a long time since I wrote to you, but I did not forget the Juniors' Corner. I enjoy reading

the letters and stories that other girls and boys write. I will tell you a few facts about myself. I am thirteen years old. I attend the eighth grade at St. Stephen's School. There are twenty-seven girls and sixteen boys. (Wheee. Tough luck, boys!)

About October the 25th we had cold weather. In a few days it was warmer. Last year in November it was cold, but this year it is just like spring. I like this kind of weather, because we do not have to be all bundled up as in winter. I am trying to go to Communion every day during the month of November for the Poor Souls in Purgatory, for they cannot help themselves.

May God bless you in all your work!

Your little friend,

Elsie Borsnik (Chicago)

Dear Rev. Father:

This is my first letter to the Ave. Maria. I am in the seventh grade at Holy Trinity School, and am twelve years old. The Pastor of our parish is Rev. Edward Bochold and his assistant is Rev. Robert Hartman.

To show how much I like the Juniors' Contest, I will enter it. My entry will be enclosed. I must close now, though I will write more in my next letter to the Ave Maria. May God bless All Junior Friends!

Sincerely yours,

Martha Stanich (Indianapolis, Ind.)

Dear Father,

Due to my school studies, I have been unable to write this letter of thanks in return for the beautiful rosary I have received as my prize. I was amazed to see the pretty pictures in the "Our Father" beads and I sincerely thank you for this gift. Since the Yuletide is here I shall wish you, Father, and all the Junior Friends a "Merry Christmas" with this poem:

With the Christ Child

So small and so sweet,
Lies Jesus in the crib,
With wee little hands
Blessing the world Oh! so big!

Older and older,
The Christ child does get;
Until He is crucified
When the cruel soldiers He met.

Oh! Jesus, what do we,
Who so cruelly crucified Thee,
Deserve to obtain
When we give you all that pain.

Louise Vidmar (Joliet)

Rev. Father,

I have written to the Juniors' Friend many a time. I enjoy reading the Ave Maria, of course, I mean the English. It never occurred to me that reading the A. M. was so much fun. I read it every month. I love to read the stories, poems and riddles. By the way, here are some riddles I can write: What is, open when it is closed and closed when it is open? Ans.: A bridge. Why are people building iron fences around graves? Because people are dying to get in.

Your Junior friend,

Lillian Salmich (Chicago)

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

Upon the wild, desolate country in the region of Lake Superior, the Lord cast a sorrowful eye. In His compassion for the many souls living there in misery, in ignorance and in paganism, He sighed for a shepherd who might add this flock to His fold.

Irenej Friderik Baraga.

Far across the sea He turned that sorrowing eye. Finally, in the land of the Slovenes His eyes came to rest upon a castle in which lived a soul pure in its baptismal innocence. This soul He nourished and fashioned by His grace in preparation for the great mission for which He had destined it. Under His hand it flourished until it became His worthy shepherd in this neglected part of the New World. So pleased was He with His first shepherd that He summoned others from that small pious country of Slovenia.

The greatest of these new-found shepherds, however, was the first, Frederick Baraga. His cause has been introduced in Rome. May he soon be raised to our altars, as a saint of the Most High.

LET US PRAY

O God, Who art wonderful in Thy Saints, we beseech Thee, grant the favor we beg through the intercession of Thy servant Frederic, so that he may be exalted in the Church and we may be led to imitate his virtues. Through Christ our Lord. Amen.

Add: Our Father; Hail Mary; Glory be to the Father, etc.

Imprimatur: Paulus Josephus, Ep. Marianop, et Marquettensis—Jan. 6, 1933.

Dear Junior Friends,

Happy New Year! May it truly be a happy and successful year—for all the Juniors, for the Juniors' Friend and for the Juniors' Corner. Let us all make some New Year's Resolutions: the Juniors, that they will write many nice letters and articles; the Juniors' Friend: that he will make the Juniors' Corner very interesting with letters, stories, poems, contests! If you will carry out your resolutions, I will fulfill mine. My resolutions depend upon all of you, for I can't make the Juniors' Corner interesting if you do not write to me. O. K.? 1—2—3 and we're off!

Welcome again to all the newcomers. May they enjoy the Corner and appear again and again in it with various letters, compositions and etc. This month's Letter Contest was won by Bertha Petkovsek and the Toy Hunt Contest by Frances Intihar. Congratulations to both of you! Tough luck, the rest of the Juniors who entered the Contests. Don't be discouraged, for there will be many more contests during 1939.

How many of my Friends recognize the picture in the Juniors' Corner? Yes, it is Bishop Baraga, the saintly Slovene missionary and bishop. For many years the grownups have prayed that he might be canonized, that is, declared a saint by our Holy Mother, the Church. But God hears the Children's prayer and grants their requests way before He will even pay attention to a grownup. He loves children because they are pure and good. What if the Juniors prayed for that intention? A children's Crusade? You will find a prayer elsewhere in the Juniors' Corner. Try to say it every day—it is very short. Perhaps if you add it to your night prayers you won't forget so easily. And when you write to the Juniors' Corner, tell us also whether you say that prayer and how often you say it. We will keep tabs on the names, write them on a petition and then send this petition to the Postulator or the Father in charge of the Cause of Bishop Baraga. The more names we have on the petition the better it will be. Will you do that, Juniors? And get your folks to pray also, huh?

Every month we will have a little bit about Bishop Baraga in the Juniors' Corner. It will be mostly from Mr. Joseph Gregoric's book: *Apostle of the Chippewas*. The author has kindly consented to let us make use of his book. Thank you, Mr. Gregoric, if you should happen to read the Juniors' Corner and also these lines!

* * *

P. S. Please, Juniors, when you write to me address the envelope: The Juniors' Friend; then add: Box 608, Lemont, Ill. This will save the office staff very much time and trouble opening letters that otherwise are for me. And please make sure your name is written plainly and address complete. Often I can't answer some Junior because no address is given. Thank You! And again I wish you all a Happy New Year.

The Juniors' Friend.

P. S. I received letters from many more friends, but have no room for them. They will be published next month. J. F.

CONTEST PAGE

Winner of this month's Letter Contest: Bertha Petkovsek, Little Falls, N. Y.

Dear Junior Friend,

I was very happy to see my last letter in the Juniors' Corner although it did not win a prize. Perhaps I will again be fortunate enough to see my letter in print. At any rate, I shall try and try because I am very desirous of obtaining a prize. I am also enclosing my entry in your contest for Christmas.

I know that you do like to hear about the doings in our various parishes. Our beloved pastor Rev. William D. Noonan was this past week elected to the Board of Directors at a meeting of the Albany Diocese Catholic Press Association. This was the second honor to come to Father Noonan within a brief period as he was recently named Dean of Herkemer and Hamilton Counties. The position of Dean is one of great antiquity in the Catholic Church. In the order of clerical recognition it is just below that of Monsignor. Are we not indeed, fortunate to have such a brilliant and capable man as our pastor!!

My very best wishes for a happy Christmas and a Successful New Year to you, Dear Juniors' Friend.

Sincerely yours,

Bertha Petkovsek (N. Y.)

Winner of the Christmas Toy Hunt Contest: Frances Intihar, Euclid Ohio.

GIRL SCOUTING

There are many adventures for girl scouts. I found this out when I joined our troop. We learn about nature: the stars, birds, trees; we learn how to make a fire, to cook, to nurse, to play fair and many other interesting things which we never knew about before.

When a girl is ten years old, she may join the girl scouts. Then the fun begins. At first the newcomers are enrolled as Tenderfeet which means that they know their laws, motto, slogan, rules, the five knots and must have attended at least four meetings. The little Tenderfoot now begins to work for the badges required for the second-class scout. Now comes a long period of hard work and adventure before a girl can become a first-class Scout.

During vacation time we go to Girl Scout Camp where we have a wonderful opportunity to learn swimming, nature lore, handicraft and many other useful as well as interesting things. The days at camp go by too fast.

Girl Scouting prepares a girl for later life. Here we learn that it pays to live so that all can trust us as honest, worthwhile citizens and members of our parishes.

Phyllis Brulla (Sheboygan)

SMILES

The Shaker Twins: Salt: Ooooooh! All zeros on my report card. Boom. (He fainted). Pepper: C'mon! Snap out of it—What if we are at the foot of the class—They teach the same at both ends.

Eight-year-old Sadie was frequently sent home from school for forgetting to bring written excuses for tardiness or absence from classes. One day she was sent home to bring an important document, the birth certificate of her little brother, Joey who was just starting school. Her mother cautioned her to take great care of the document.

Sadie turned up at school crying. "What's the matter now?" asked the teacher. "I've lost Joey's excuse for being born!" she wailed.

(St. Christine's Flash).

JANUARY CONTEST

The contest for this month looks easy, but wait till you try it. There are two parts to the contest. I will give a number of sentences, some of which are true and some false. In these sentences I also deliberately misspelled some of the words. So to take part in the contest you must do two things:

1. Write the number of each sentence and after it write whether the sentence is true or false. It is not necessary to copy the entire sentence.

2. After the number of each sentence you must also write out the word or words that are misspelled. You must, however, spell the word correctly.

That is all there is to it. Boy o' boy! Junior Friends, the beautiful prizes given to the winners of these contests are certainly worth all the work they give you. Here are the sentences.

1. The new year of nineteen-hundred-and-thirty-nine is a leap year.

2. On January sixth we celebrate the Epifany of Our Lord.

3. The Magi, or Three Kings, brought gifts of gold, frankisense, and myrh to the Infant Jesus.

4. "Boys' Town" is a moving-picture about a tough boy who latter became a good and kind freind to all the boys.

5. The cruel King Herod commanded all the little boys and girls two years old or less to be slaughtered.

6. There was no snow and there were no Christmas trees in Bethlahem when the Savior was born.

7. The "Crib" was allways used by the Catholic Church to celebrat Christmas.

8. The names of the "Three Kings" were Gaspar, Melchior and Solomon.

9. St. Stephens died martyer outside Jeruzalem by having his head chopped off.

10. Charles Dickens wrote the Christmas Carol to teach everyone that a kind hearth can make more happiness in the world than a rich and stingy one.

PROSIM POJASNILA

Iz uredništva.

PRIJATELJ, ki zahaja v tujini k službi božji v francosko cerkev, nam pošilja nekaj vprašanj, ki se tičejo francoskih navad v ondotni cerkvi. Hoče vedeti, zakaj je tam marsikaj drugače in kaj vse tisto pomeni.

Ne moremo dati pojasnila na vsa vprašanja. V katoliški cerkvi so samo verske resnice in zakramenti povsod isti, razni obredi in šege pri službi božji se pa ravnaajo po navadi narodov. Tujcu se v vsakem kraju to ali ono čudno zdi, domačinu bi pa bilo dolgčas, če bi se stare navade opustile. Toda dajmo besedo vpraševalcu!

“Tu pri nas vsako nedeljo pri peti maši pojo koralno petje z dolgimi graduali. Aleluja imajo tudi vsako nedeljo. Jaz sem star cerkven pevec, pa kaj takega nisem nikjer drugje slišal. Prosim pojasnila.”

Odgovor: Cerkvni predpisi, zlasti v novejšem času, nalagajo pevcem, da pojo takozvani “proper” pri vsaki peti maši. To so vstopne molitve, verzi med listom in evangelijem, darovanje ter verzi po obhajilu, ki so vsako nedeljo drugačni. Tudi Aleluja pride vmes do malega vsako nedeljo, razen od prve predpostne nedelje do velike noči. To bi moralo biti po vseh cerkvah in tudi večinoma je dandanes. Ako slišite to v ondotni francoski cerkvi, je to samo znamenje, da se ravnaajo po cerkvnih predpisih. Nekateri škofje niso tako strogi in si mislijo, da je bolje nove reči polagoma uvajati, ne tako naenkrat. Zato tu pa tam še slišite peto mašo brez tega vmesnega petja. Dalje cerkvni predpisi tudi rajši vidijo koralno petje nego mešan zbor. Je bolj v cerkvenem duhu in diha večjo resnobo, ki se prilega pobožnosti med sveto mašo. V starih časih so peli po cerkvah samo koral, pozneje so prišle v veljavo večglasne latinske maše, ki so pa pogosto vse preveč poskočne za cerkvno glasbo. Zato je nastal odpor proti njim in jih Cerkev nima rada.

“Pri večernicah, pri nas molijo tri dele rožnega venca kleče, druge tri pa stoje. Pri blagoslovu pojo pevci tudi verz: Panem de coelo. Drugod to poje le duhovnik. In med peto mašo

ljudje vstajajo in spet sedajo, da me spominja na neko posvetno pesem, pri kateri družba seda in vstaja . . .”

Mogoče vstajajo pri rožnem vencu le zato, da jih klečanje preveč ne utruji. Verz pri blagoslovu ni strogo predpisan samo za duhovnika. Predpisano sploh povsod za čas, ko duhovnik Odvisi od navade. Pri peti maši je pa vstajanje poje. To je pa mogoče uveljaviti le po cerkvah, kjer so vsi ljudje v klopeh. V kaki starokrajski podružnici, kjer je svet natlačen kot sardine, se to ne more izvesti.

“Za križev pot vidim, da z rožnim vencem v roki stoje pred vsako postajo. Koliko in kaj molijo, tega ne vem. Videl sem tudi take, ki z razpetimi rokami molijo križev pot, v eni roki imajo gorečo svečo, v drugi pa križ. Zakaj tako?”

Tega ne vem. Tudi meni bi se čudno zdelo, če bi videl. Končno si pa lahko mislim, da taki zunanji pripomočki poglobe pobožnost v človeku, ki na ta način moli križev pot. Čemu je pa potreben rožni venec za molitev križevega pota, pa res ne vem povedati.

“Pri krstu vsakega otroka zvone z velikim zvonom, da čuje vsa fara, da je en ud več v katoliški cerkvi. Ali je to potrebno?”

To sem tudi sam opazil in sicer v Kirkland Laku v Canadi. Tudi meni se je čudno zdelo. Brez pomena pa ni, čeravno ne bi dejal, da je potrebno. Kakemu Vašemu Francozu bi se pa najbrž čudno zdelo, če bi slišal v starem kraju zvoniti, kadar gre duhovnik z Bogom k bolniku. Tega pa v Amerikini ni.

“K porokam pridejo kar najlepše okinčani s cveticami in imajo pred oltarjem posebne klečalnike za mladožence in tovariše, vse prekrite s finim rdečim blagom. Tudi vsi avtomobili so zelo okinčani in po cerkvnih obredih se vozijo po mestu in avtomobili tulijo, da je strah in groza. No, k tej reči mi ni treba dati nobenega pojasnila, sem svojo ohcet že davno opravil in je ne mislim več . . .”

Prav. Naj bo pa brez pojasnila. Ampak če bi se Vam le kdaj zareklo in bi se še poročili, poiščite tak kraj, kjer Vam ne bodo vrgli pri odhodu iz cerkve velik škernicelj riža v obraz in ne bodo navezali na avtomobil poleg rož še kakih starih piskrov in ponev, da bi se vleklo za Vami in delale konkurenco ‘trobilom’. Vse take reči in še bolj trapaste se včasih vidijo po svetu...

Cenik molitvenikov in sploh devocijonalij:

Slovenski molitveniki:

POT K BOGU	\$1.50
POT K BOGU	\$1.00
POT K BOGU	\$0.75
VEČNA MOLITEV	\$1.50
SLAVA GOSPODU	\$1.50
PRIPRAVA NA SMRT	\$1.50
SVETA URA	\$1.50
SVETA URA	\$1.00
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.35
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.00
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.25
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.00
V SIJAJU VEČNE LUČI	\$1.00
DNEVI V BOGU	\$0.70
DNEVI V BOGU	\$0.35
DRUŽINSKI MOLITVENIK	\$0.40

Ti molitveniki so tiskani vsi z velikimi črkami, kateri so prav priporočljivi za starejše ljudi.

Nadalje imamo še sledeče molitvenike:

SLOVANSKI MOLITVENIK	\$1.00
HOJA ZA KRISTUSOM	\$0.75
LURŠKA MATI BOŽJA	\$0.30
KVIŠKU SRCA	\$1.00
KVIŠKU SRCA	\$0.50

Angleški molitveniki:

THE CATHOLIC GIRL'S GUIDE	od \$1.50 do \$5.00
MY PRAYER BOOK	\$1.50 do \$4.00
THE YOUNG MEN'S GUIDE	\$1.50 do \$3.50
THE NEW MISSAL for Every Day,	\$2.00 do \$6.00
THE POCKET MANUAL	50c do \$1.25
AVE MARIA	75c do \$1.75
KEO OF HEAVEN	75c do \$1.50
KEY OF HEAVEN, veliki tisk,	75c do \$1.50
THE CATHOLIC BIBLE	\$2.00 do \$1.50
THE COMMUNION PRAYER BOOK,	75c do \$1.50
THE CHILD'S PRAYER BOOK,	15c do 95c

imamo še razne druge molitvenike, kateri se dobijo v naši zalogi.

2. Nadalje dobite iz naše zaloge vsakovrstne kipe v razni velikosti. Kip Srca Jezusovega, Srca Marijinega, sv. Terezike od Deteta Jezusa, Lurška Mati božja, sv. Ane, sv. Antona, sv. Jožefa itd. Ti kipi so po 12 inčev visoki, 18, 21 in 24 inčev.

3. Imamo tudi rožnivnce različne vrste. Cena od 10c nadalje do \$5.00. V zalogi so tudi rožnivenci, sv. Jožfa, sv. Antona, sedem žalosti M. božje.

4. Pri nas dobite tudi pripravo, kadar pride duhovik bolnika preveded. Cena od \$1.50 naprej.

5. Lahko naročite pri nas tudi stenske križe vsake velikosti. Cena po velikosti in kakovosti.

6. Ako potrebujete kropilnike za bla goslovljeno vodo, in razne male stenske pobe ali svetinjice in podobno se obrnite na nas.

7. Imamo tudi Karmelske škapolirje, tretjeredne škapolirje in pase, kakor tudi Priročnik ali Obrednik Tretjega reda, kateri je ravno pred kratkim izšel.

Ako rabite katero izmed gori navedenih stvari pišite na naslov:

"AVE MARIA" P. O. BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.

VSE CENJENE ZASTOPNIKE (CE) PROSIMO AKO IMATE KAKŠEN KOLEDAR ODVEČ, DA GA NAM NEMUDOMA POŠLJETE. NENAVADNO JE LETOS VELIKO ZANIMANJE ZA NJEGA, ZATO SMO PRIŠLI V PRAV MUČNO ZADREGO. — UPRAVNIŠTVO.